

สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

การสร้างตัวเข้ารหัสเสียงพูดแบบ ADPCM ด้วย FPGA
FPGA IMPLEMENTATION OF ADPCM SPEECH CODEC

โดย

นางสาวกนกพร

จันทร์แดง

นางสาวกาญจนกร

ปิ่นวารี

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน **62785**
วัน,เดือน,ปี **27 ต.ค. 2549**

b. **11630247**
i.

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2548

ผ่านการตรวจชั้นงานแล้ว
(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจ

ผ่านการตรวจรูปเล่มแล้ว
(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุ
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างตัวเข้ารหัสเสียงพูดแบบ ADPCM ด้วย FPGA
FPGA IMPLEMENTATION OF ADPCM SPEECH CODEC

โดย

นางสาวกนกพร จันทร์แดง 45010002

นางสาวกาญจนกร ปิ่นวารี 45010039

อาจารย์ที่ปรึกษา

รศ.ดร. ยุทธพงษ์ รั้งสรรค์เสรี

รศ.ดร. ปัญญา ฐิติมัทธินา

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2548

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปริญญานิพนธ์ปีการศึกษา 2548

ภาควิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม

คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง การสร้างตัวเข้ารหัสเสียงพูดแบบ ADPCM ด้วย FPGA

FPGA IMPLEMENTATION OF ADPCM SPEECH CODEC

ผู้จัดทำ

1. นางสาวกนกพร จันทร์แดง 45010002

2. นางสาวกาญจนากร ปิ่นวารี 45010039

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รศ.ดร. ยุทธพงษ์ รังสรรค์เสรี)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รศ.ดร. ปัญญา จิติมัชฌิมา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสร้างตัวเข้ารหัสเสียงพูดแบบ ADPCM ด้วย FPGA
FPGA IMPLEMENTATION OF ADPCM SPEECH CODEC

โดย นางสาวกนกพร จันทร์แดง 45010002
นางสาวกาญจนากร ปิ่นวารี 45010039

อาจารย์ที่ปรึกษา รศ.ดร.ยุทธพงษ์ รังสรรค์เสรี
รศ.ดร.ปัญญา จูติมีชฌิมา

บทคัดย่อ

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาและสร้างตัวเข้ารหัสสัญญาณเสียง โดยวิธี Adaptive Differential Pulse Code Modulation (ADPCM) ซึ่งใช้การจับระดับกับค่าผลต่างระหว่างแซมเปิลที่อยู่ติดกัน ทำให้สามารถเข้ารหัสได้โดยใช้จำนวนบิตที่ลดลง ในส่วนของการออกแบบจะใช้วิธีการออกแบบด้วยภาษา VHDL แล้วจำลองการทำงานรวมทั้งสังเคราะห์วงจรลงบนอุปกรณ์ FPGA เพื่อใช้ทดสอบการทำงาน และดูผลลัพธ์

ABSTRACT

The objective of this project is to study and construct audio coder by Adaptive Differential Pulse Code Modulation (ADPCM). In ADPCM, the difference between the values of the sample is coded with an adaptive quantizes. Consequent, we can decrease the word length of channel sample. The hardware design is used VHDL. After that the circuit design will be simulated, synthesized and programmed on FPGA for testing all results .

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 ทฤษฎีและหลักการ	2
2.1 การเข้ารหัสของสัญญาณเสียงแบบพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Pulse Code Modulation : PCM)	2
2.2 การซิกตัวอย่าง (Sampling)	3
2.3 การจัดระดับ (Quantizing)	3
2.4 คอมแพนดิง (Compadding)	4
2.5 การเข้ารหัสแบบดิฟเฟอเรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Differential Pulse Code Modulation : DPCM)	6
2.6 การเข้ารหัสเสียงแบบแอดaptiveดิฟเฟอเรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Adaptive Differential Pulse Code Modulation : ADPCM)	10
2.6.1 หลักการของการเข้ารหัส เอดีพีซีเอ็ม	10
2.6.2 การถอดรหัสเอดีพีซีเอ็ม	12
2.7 การวัดคุณภาพของสัญญาณจากการบีบอัด	13
2.8 ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL)	13
บทที่ 3 หลักการคำนวณและการออกแบบการเข้ารหัสแบบเอดีพีซีเอ็ม	19
3.1 การเข้ารหัส	19
3.2 การถอดรหัส	22
3.3 กระบวนการเข้ารหัสและถอดรหัสสัญญาณ (Flowchart)	22
3.4 การออกแบบวงจรในการเข้ารหัส-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)	25
บทที่ 4 การทดลองและผลการทดลอง	27
4.1 ผลจากการทำงานด้วยโปรแกรม Matlab	27
4.2 ผลจากการจำลองการทำงานด้วยภาษา VHDL	39
4.3 ผลการทำงานของวงจรในการเข้ารหัส-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA) โดยใช้ไมโครบอร์ด	45
4.4 ผลการทำงานของวงจรในการเข้ารหัส-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)	52
บทที่ 5 สรุป	54
เอกสารอ้างอิง	57
ภาคผนวก	58

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
รูปที่ 2.1 กระบวนการเข้ารหัสและถอดรหัสของระบบพีซีเอ็ม	2
รูปที่ 2.2 การชักตัวอย่างสัญญาณเสียง	3
รูปที่ 2.3 การจัดระดับสัญญาณพีซีเอ็ม	4
รูปที่ 2.4 การแทรกขั้นต้นของการอัดสัญญาณและการบีบสัญญาณลงในระบบพีซีเอ็ม	5
รูปที่ 2.5 คุณลักษณะคอมพิวเตอร์สั่นของไดโอด	6
รูปที่ 2.6 แบบอย่างคุณลักษณะของการคอมพิวเตอร์สั่น	6
รูปที่ 2.7 แสดงระบบการเข้ารหัสแบบผลต่าง	8
รูปที่ 2.8 แสดงระบบการเข้ารหัสแบบผลต่าง	9
รูปที่ 2.9 แสดงระบบการเข้ารหัสแบบผลต่าง	9
รูปที่ 2.10 แสดงระบบการถอดรหัสแบบผลต่าง	9
รูปที่ 2.11 แสดงบล็อกไดอะแกรมการเข้ารหัส เอดีพีซีเอ็ม	11
รูปที่ 2.12 แสดงบล็อกไดอะแกรมการถอดรหัส เอดีพีซีเอ็ม	12
รูปที่ 2.13 แสดงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง	14
รูปที่ 3.1 แสดงกระบวนการเข้ารหัสข้อมูลเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม	23
รูปที่ 3.2 แสดงกระบวนการถอดรหัสข้อมูลเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม	24
รูปที่ 3.3 แสดงบล็อกไดอะแกรมการทำงานของวงจร	25
รูปที่ 3.4 วงจรในการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)	26
รูปที่ 4.1 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	27
รูปที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	28
รูปที่ 4.3 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	29
รูปที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	31
รูปที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	32
รูปที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	33
รูปที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	34
รูปที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	35
รูปที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	36
รูปที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	37
รูปที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัส ความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด	38
รูปที่ 4.13 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า	39
รูปที่ 4.14 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า	39
รูปที่ 4.15 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรเข้ารหัส	40
รูปที่ 4.16 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรเข้ารหัส	40
รูปที่ 4.17 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรจัดระดับสัญญาณ	41
รูปที่ 4.18 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรจัดระดับสัญญาณ	41
รูปที่ 4.19 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรถอดรหัส	42
รูปที่ 4.20 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรถอดรหัส	42

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 4.21 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรคู่สัญญาณกลับ	43
รูปที่ 4.22 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรคู่สัญญาณกลับ	43
รูปที่ 4.23 แสดงวงจรรวม	44
รูปที่ 4.24 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรรวม	45
รูปที่ 4.25 แสดงบอร์ด FPGA	45
รูปที่ 4.26 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 11111111	46
รูปที่ 4.27 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 11111111	46
รูปที่ 4.28 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 00110011	47
รูปที่ 4.29 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 00110011	47
รูปที่ 4.30 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 01010101	48
รูปที่ 4.31 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 01010101	48
รูปที่ 4.32 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 00100100	49
รูปที่ 4.33 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 00100100	49
รูปที่ 4.34 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 10101010	50
รูปที่ 4.35 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 10101010	50
รูปที่ 4.36 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 11110000	51
รูปที่ 4.37 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 11110000	51
รูปที่ 4.38 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุต ที่ผ่านการเข้า-ถอครหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)	52
รูปที่ 4.39 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุต ที่ผ่านการเข้า-ถอครหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)	52
รูปที่ 4.40 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุต ที่ผ่านการเข้า-ถอครหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)	53
รูปที่ 4.41 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุต ที่ผ่านการเข้า-ถอครหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)	53

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 แสดงค่าแมกนิจูดของเอดีพีซีเอ็มแบบ 3 บิทซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับค่าตัวประกอบ	20
ตารางที่ 3.2 แสดงค่าแมกนิจูดของเอดีพีซีเอ็มแบบ 4 บิทซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับค่าตัวประกอบ	21
ตารางที่ 3.3 แสดงค่าแมกนิจูดของเอดีพีซีเอ็มแบบ 5 บิทซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับค่าตัวประกอบ	21
ตารางที่ 5.1 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม”	54
ตารางที่ 5.2 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม”	54
ตารางที่ 5.3 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า “Speech compression using ADPCM”	55
ตารางที่ 5.4 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า “Speech compression using ADPCM”	55

บทที่ 1

บทนำ

การส่งข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันนั้นได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีการนำเอาเทคโนโลยีต่างๆ มาใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้การส่งข้อมูล ซึ่งปัจจุบันนิยมใช้การส่งสัญญาณแบบดิจิทัล เพราะมีข้อดี ในด้านความทนทานต่อสัญญาณรบกวนจึงสามารถแก้ปัญหาการพัวพัน (Distortion) และลดทอนได้ นอกจากนี้สัญญาณดิจิทัลยังเหมาะสมกับการบริการในรูปแบบต่างๆ ทั้งเสียง ข้อมูลและภาพอีกด้วย

วิธีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายก็คือ พัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Pulse Code Modulation: PCM) ซึ่งถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกับสัญญาณเสียง แต่ยังมีวิธีการเข้ารหัสอีกแบบหนึ่งที่ทำกรส่งด้วยรหัสที่ น้อยกว่า 8 บิตคือการเข้ารหัสสัญญาณแบบอแด็ปทีฟวอร์ดิฟเฟอเรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Adaptive Differential Pulse Code Modulation: ADPCM) วิธีนี้จะใช้ค่าผลต่างระหว่างแซมเปิ้ลที่อยู่ข้างเคียงกันซึ่งมี ค่าน้อย อีกทั้งยังเพิ่มคุณสมบัติในการปรับขั้นระดับของการควอนไทซ์ตามขนาดของสัญญาณผลต่างเข้าไป ด้วยและใช้อัตราการส่งสัญญาณที่ต่ำลงได้

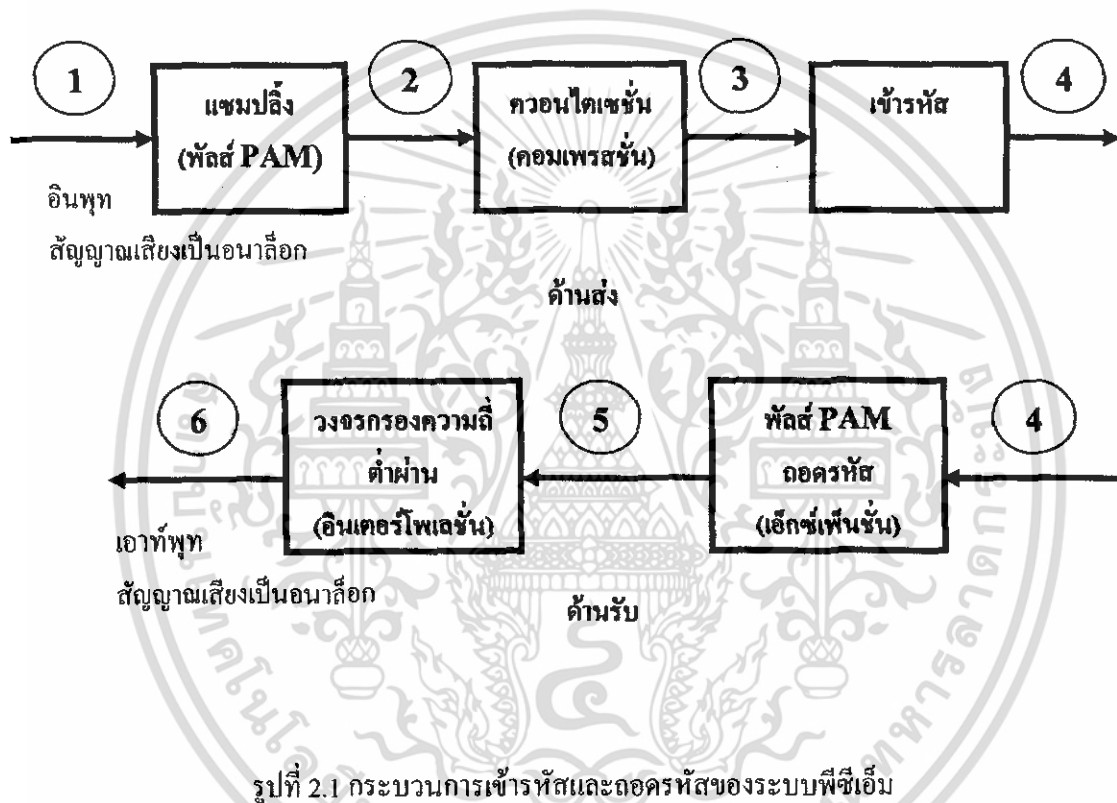
CCITT ได้กำหนดมาตรฐาน G.721 ADPCM 32 kbps ซึ่งสัญญาณเสียงที่ถูกกลับมาได้นั้นมีคุณภาพ เกือบเทียบเท่ากับ PCM 64 kbps จากนั้นได้มีการกำหนดมาตรฐาน G.726 และ G.727 ขึ้น โดย G.726 ได้ อธิบายถึงอัลกอริทึมของ ADPCM ที่แปลงสัญญาณ PCM 64 kbps เป็น 40, 32, 24 หรือ 16 kbps

บทที่ 2

ทฤษฎีหรือหลักการ

2.1 การเข้ารหัสของสัญญาณเสียงแบบพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Pulse Code Modulation: PCM)

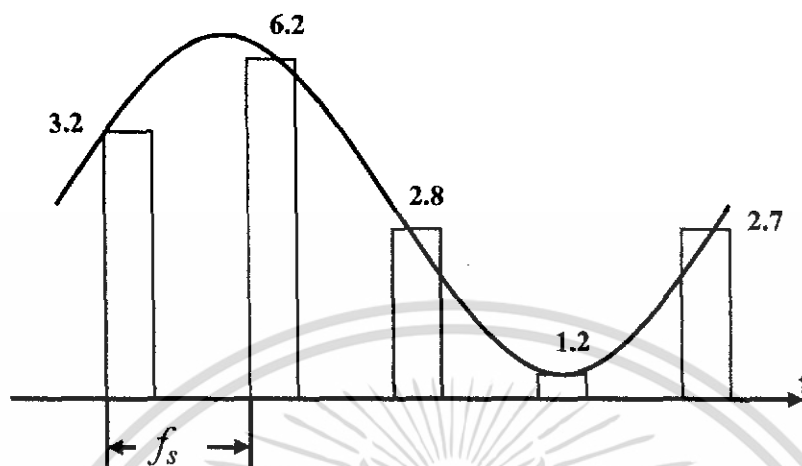
วิธีการเข้ารหัสสัญญาณเสียงในระบบสื่อสารแบบดิจิทัลที่ได้รับการพัฒนาและนำมาใช้อย่างกว้างขวางก็คือ พัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Pulse Code Modulation: PCM) ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการเปลี่ยนสัญญาณเสียงจากอนาล็อกให้เป็นดิจิทัล โดยจะประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

จากรูปที่ 2.1 แสดงขั้นตอนการประมวลสัญญาณ เพื่อให้ได้สัญญาณพีซีเอ็ม กล่าวอย่างกว้างๆ ก็คือ ระบบพีซีเอ็ม เป็นการจัดการกับสัญญาณพัลส์แอมพลิจูดมอดูเลชัน (Pulse Amplitude Modulation : PAM) โดยการนำสัญญาณพีเอเอ็มไปทำการเข้ารหัส (Coding) เป็นสัญญาณดิจิทัล แล้วจึงนำสัญญาณดิจิทัลที่ได้นั้นส่งผ่านระบบต่อไปและทางด้านรับก็จะทำการถอดรหัส (Decoding) เป็นสัญญาณพีเอเอ็ม แล้วนำไปคิมอดูเลตเพื่อให้ได้สัญญาณเดิมกลับคืนมา

ในการส่งโดยระบบพีซีเอ็มนั้นต้องส่งด้วยจำนวนบิต 8 บิต แต่ยังมีกรเข้ารหัสอีกแบบหนึ่งที่ทำ การส่งด้วยรหัสน้อยกว่า 8 บิตคือ การเข้ารหัสเสียงแบบอแด็ปทีฟวีคิฟเฟอร์เรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน ซึ่งมีข้อได้เปรียบกว่าระบบพีซีเอ็มหลายประการ ดังจะกล่าวต่อไป

2.2 การซักรว้อย่าง (Sampling)

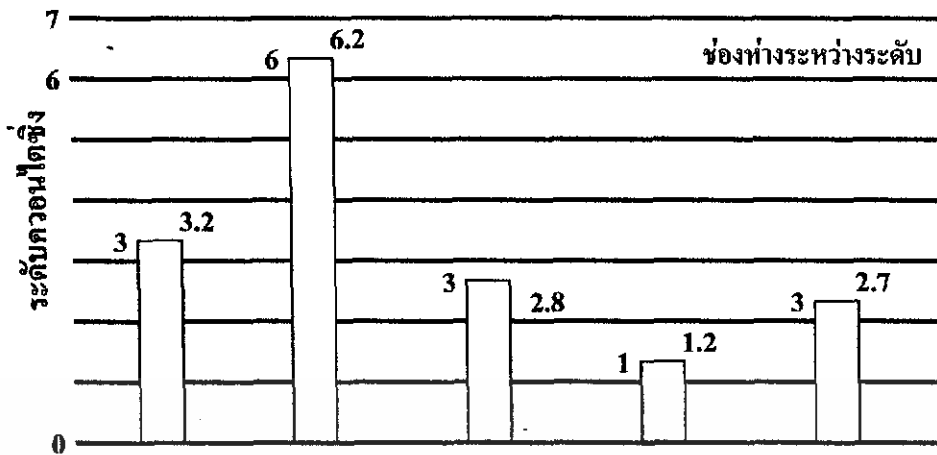

รูปที่ 2.2 การซักรว้อย่างสัญญาณเสียง

การซักรว้อย่าง (Sampling) คือการทำสัญญาณซึ่งมีค่าต่อเนื่องให้เป็นแบบดิสครีตในช่วงเวลาที่เท่าๆกัน จากทฤษฎีการซักรว้อย่าง ถ้าเก็บแซมเปิล (Sample) ด้วยอัตรา 2 เท่าหรือมากกว่าความถี่สูงสุดของสัญญาณอนาล็อก แล้วจะทำให้สัญญาณเดิมกลับคืนมาได้ เนื่องจากสัญญาณเสียงที่ใช้ในระบบโทรศัพท์นั้นถูกจำกัดให้มีความถี่ระหว่าง 300-3400 Hz ดังนั้นอัตราการซักรว้อย่างต่ำสุดจะต้องเท่ากับ 6.8 kHz สำหรับในทางปฏิบัติจะใช้ 8 kHz คือการซักรว้อย่างทุกๆ 125 μ s

2.3 การจัดระดับ (Quantizing)

ขบวนการพัลส์พีเอเอ็มที่ผ่านการซักรว้อย่างมาแล้ว บังคับว่าเป็นชนิดอนาล็อกอยู่คือจะมีแอมพลิจูดที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องไปกับเวลาที่เป็นช่วงๆ การจัดระดับคือกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงแอมพลิจูดของพัลส์พีเอเอ็มเหล่านั้นให้เป็นค่าตัวเลขแบบดิสครีต ตามที่แสดงไว้ในรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 การจัดระดับสัญญาณพีเอเอ็ม

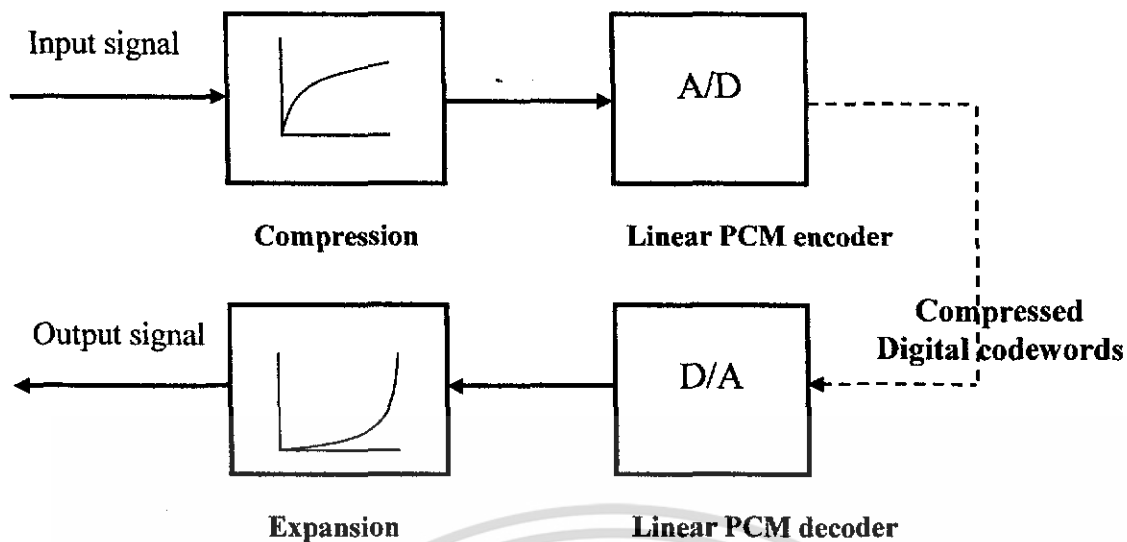
จากรูปที่ 2.3 แอมพลิจูดของการชักตัวอย่างทุกตัวของพีเอเอ็มจะถูกจัดให้เป็นระดับซึ่งเรียกว่า ระดับการควอนไทซ์ (quantize level) โดยมีระยะห่างระหว่างระดับข้างเคียง เรียกว่า ควอนไทซ์ซิงอินเทอร์วัล (quantizing interval) เท่ากัน กรณีนี้เรียกว่าเป็นการจัดแบบยูนิฟอร์ม (uniform quantizing) ขนาดของแซมเปิลทุกตัวจะแสดงด้วยค่าระดับการควอนไทซ์ที่ใกล้เคียงที่สุด เช่น ขนาดของแซมเปิลที่ $t = t_1$ คือ 3.2 จะจัดให้เป็นระดับ 3 หรือค่าแซมเปิลที่ $t = t_2$ มีขนาด 6.2 จะจัดให้เป็น 6 เป็นต้น จะเห็นได้ว่าสัญญาณพีเอเอ็มที่ถูกจัดระดับแล้วนี้เป็นเพียงค่าโดยประมาณของสัญญาณอนาล็อกเท่านั้น ดังนั้นส่วนเกินและส่วนขาดจากการจัดระดับจึงเป็นค่าผิดพลาดระหว่างสัญญาณเดิมและค่าที่จัดระดับ ซึ่งค่าผิดพลาดนี้เรียกว่า ควอนไทซ์ซิงนอยส์ (quantizing noise) หรือค่าความผิดพลาดจากการควอนไทซ์ (quantizing distortion)

จากหลักการที่กล่าวมานี้ ในทางปฏิบัติจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงควอนไทซ์ซิงนอยส์ได้ แต่เพื่อรักษาคุณภาพเสียงในการสนทนาให้ดีขึ้นจำเป็นต้องทำควอนไทซ์ซิงนอยส์นี้ให้ลดลง ในเบื้องต้นคือลดควอนไทซ์ซิงอินเทอร์วัลให้แคบลง ก็สามารถลดควอนไทซ์ซิงนอยส์ได้ในระดับหนึ่ง

2.4 คอมแพนดิง (Companding)

ตามที่ได้กล่าวแล้วว่าเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงควอนไทซ์ซิงนอยส์ได้ แต่เราสามารถทำให้มันลดลงได้โดยการเพิ่มควอนไทซ์ซิงอินเทอร์วัลหรือการเพิ่มจำนวนระดับนั่นเอง แต่เมื่อจำนวนระดับเพิ่มขึ้นแล้วจำนวนบิตที่ใช้ก็เพิ่มขึ้นด้วย จึงจำเป็นต้องใช้ความเร็วในการส่งสัญญาณดิจิทัลที่สูงขึ้น ตามปกติควอนไทซ์ซิงนอยส์จะเกิดขึ้นสม่ำเสมอในทุกอินเทอร์วัลโดยไม่เกี่ยวข้องกับแอมพลิจูดของสัญญาณเดิม ในกรณีที่สัญญาณมีระดับสูง คุณภาพของการเข้ารหัสของสัญญาณเสียงจะดีกว่าของสัญญาณซึ่งมีระดับต่ำ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องพิจารณาควอนไทซ์ซิงนอยส์ในบริเวณที่สัญญาณมีระดับต่ำ การจัดระดับแบบนอนยูนิฟอร์ม (Non-uniform quantizing) คือบริเวณที่สัญญาณมีแอมพลิจูดต่ำจะควอนไทซ์ซิงอินเทอร์วัลแคบๆ และในทางตรงกันข้ามบริเวณที่สัญญาณมีแอมพลิจูดสูงจะใช้ควอนไทซ์ซิงอินเทอร์วัลกว้างๆ ซึ่งการทำให้เป็นแบบนอนยูนิฟอร์มนั้นจะใช้หลักการคอมแพนดิงเข้าช่วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

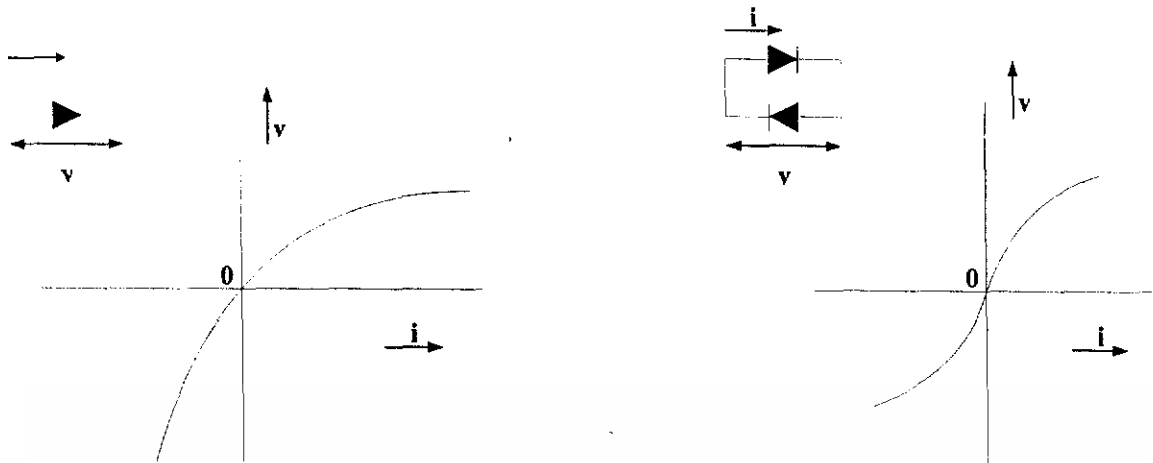

รูปที่ 2.4 การแทรกขั้นตอนของการอัดสัญญาณและการยัดสัญญาณลงในระบบพีซีเอ็ม

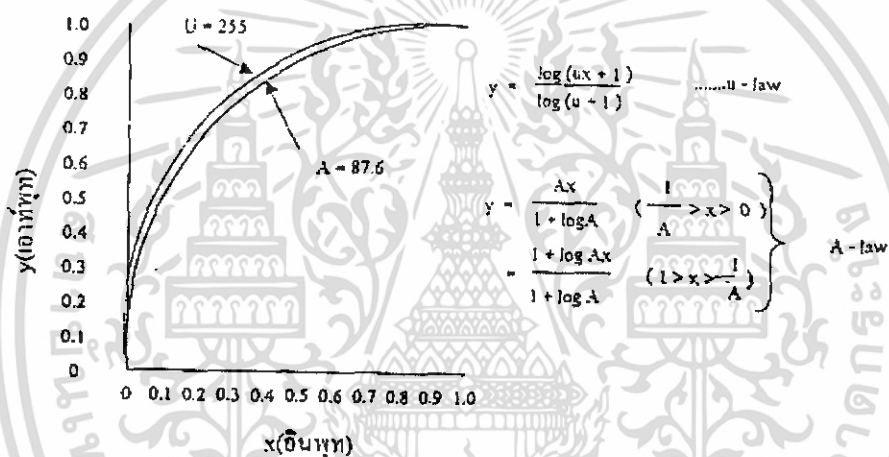
การทำคอมแพนดิงเมื่อนำมาใช้ในระบบพีซีเอ็ม จะทำให้ประสิทธิภาพของการใช้จำนวนบิตในการเข้ารหัสสูงขึ้น กรณีที่จัดระดับแบบยูนิฟอร์มนั้นจะใช้ประมาณ 2,000 ระดับ จึงจะสามารถรักษาระดับคุณภาพของเสียงให้ดีและในการเข้ารหัสต้องใช้ถึง 11 บิต ต่อ 1 แซมเปิล แต่ถ้าใช้แบบนอนยูนิฟอร์มแล้วจะใช้เพียง 7 บิต ซึ่งมีระดับเพียง 128 ระดับ ก็เพียงพอที่จะทำให้อัตราส่วนของสัญญาณต่อควอนไทซ์ซึ่งน้อยสัปดาห์เกี่ยวกับการจัดระดับแบบยูนิฟอร์ม CCITT กำหนดให้ใช้ 8 บิตต่อ 1 แซมเปิล และระดับการควอนไทซ์เท่ากับ 256 ระดับ จึงจะเป็นการรับรองว่าเสียงพูดจะมีคุณภาพดี

ลักษณะของการคอมเพรสเซอร์นั้นจะเป็นแบบลอการิทึม รูปแบบโดยทั่วไปจะใช้คุณสมบัติของ V-I ของไดโอดตามรูปที่ 2.5 กรณีที่ใช้คอมเพรสเซอร์จะมีกระแส I เป็นอินพุต โวลเตจ V เป็นเอาต์พุต สำหรับกรณีที่ใช้เป็นเอกซ์แพนเดอร์จะมีโวลเตจเป็นอินพุต และกระแสเป็นเอาต์พุต

คุณลักษณะของคอมเพรสเซอร์ที่ใช้สำหรับประกอบการเข้ารหัสสัญญาณเสียงในปัจจุบัน คือ μ -law ซึ่งใช้ในทวีปอเมริกาเหนือและญี่ปุ่นเป็นหลัก โดยค่า μ ที่ใช้คือ 255 สำหรับในทวีปยุโรปและประเทศไทยใช้ A-law ซึ่งโดยหลักการแล้วจะเหมือนกับกฎ μ -law แต่จะแตกต่างกันในรายละเอียด โดยค่า A ที่ใช้คือ 87.6 คุณลักษณะทั้งสองนี้แสดงไว้ในรูปที่ 2.6 (เฉพาะกรณี $\mu=255$ และ $A=87.6$)

รูปที่ 2.5 คุณลักษณะคอมเพรสชันของไดโอด

รูปที่ 2.6 แบบอย่างคุณลักษณะของการคอมเพรสชัน

กรณีที่มี $\mu=100$ จะใช้คุณลักษณะของคอมเพรสชันตามรูปที่ 2.5 แต่กรณีที่มี $\mu=255$ และ $A=87.6$ จะใช้คุณลักษณะของคอมเพรสชันที่มีคุณลักษณะเป็นเส้นตรง โดยแยกเป็นส่วนๆ เรียกว่า เซกเมนต์ (Segment)

2.5 การเข้ารหัสแบบดิฟเฟอเรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Differential pulse code modulation: DPCM)

สัญญาณประเภทเสียงที่ถูกสุ่มตัวอย่าง (Sampling) แล้วจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมากและจากข้อเท็จจริงนี้เองทำให้เราสามารถทำนายหรือคาดคะเน (Predict) แต่ละตัวอย่าง (Sample) โดยใช้ข้อมูลพื้นฐานจากตัวอย่างที่ผ่านมาแล้วเพียงแต่เข้าใจได้ที่แตกต่างกันระหว่างค่าที่ได้ทำนายไว้กับค่าตัวอย่าง แล้วส่งไปซึ่งเรียกว่าวิธีการนี้ว่า "Differential Encoding" ซึ่งจะช่วยลดปริมาณของข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้

อัลกอริทึมเบื้องต้น (The Basic Algorithm)

ในการทำนายอย่างง่ายเราจะทำนายอย่างง่าย เราจะทำนายว่า ตัวอย่างถัดไปจะเท่ากับตัวอย่างปัจจุบัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$p_n = X_{n-1} \quad \text{เมื่อ} \quad p_n \quad \text{คือ} \quad \text{ค่าที่ทำนายตัวอย่างที่ } n \\ X_{n-1} \quad \text{คือ} \quad \text{ตัวอย่างที่ } n-1$$

แม้ว่าในการเข้าไต่คของผลต่างจะใช้จำนวนบิตน้อยกว่าแบบเดิม (PCM) แต่กล่าวได้ว่ามันสามารถครอบคลุมได้ในเรื่องของกรอบรหัสที่ยอมรับได้ของลำดับสัญญาณจากค่าแตกต่างที่ถูกควอนไทซ์ (Quantize) แล้ว

หากสนใจการบีบอัดข้อมูลแบบไม่มีการสูญเสียข้อมูล (Lossless Compression) จะพบว่าถ้าทำการเข้าไต่คความแตกต่างระหว่างตัวอย่าง จะสามารถครอบคลุมลำดับเดิมได้อย่างไม่สูญเสียตัวอย่างเช่นลำดับต่อไปนี้

6.2 9.7 13.2 5.9 8 7.4 4.2 1.8

เราจะได้ลำดับของผลต่างระหว่างตัวอย่างดังนี้

6.2 3.5 3.5 -7.3 2.1 -0.6 -3.2 -2.4

จากนั้นลองมาดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าผลต่างถูกเข้าไต่คแบบสูญเสียข้อมูล (Lossy) สมมุติว่าเรามีตัวควอนไทซ์เจ็ดระดับ ด้วยค่าเอาท์พุท -6,-4,-2, 0,2,4,6 จะได้ลำดับที่ถูกควอนไทซ์ เป็น

6 4 4 -6 2 0 -4 -2

เมื่อเราทำตามกระบวนการเดิมสำหรับสร้างสัญญาณคืน เราจะได้ลำดับดังนี้

-6 10 14 8 10 10 6 4

ค่าผิดพลาดของสัญญาณที่สร้างคืนได้เมื่อเทียบกับสัญญาณเดิม มีค่าดังนี้

0.2 -0.3 -0.8 -2.1 -2 -2.6 -1.8 -2.2

สังเกตว่า ค่าผิดพลาดจะมีค่าน้อยสำหรับลำดับต้นๆ (0.2, 0.3) แต่จะเพิ่มขึ้นเมื่อลำดับเพิ่มมากขึ้น (2.6, 1.8, 2.2) ในการพิสูจน์นี้สามารถพิสูจน์ได้ด้วยสมการพิจารณาลำดับตัวอย่าง $\{X_n\}$

ลำดับผลต่าง $\{d_n\}$ ซึ่งเกิดจาก $X_n - X_{n-1}$ ลำดับผลต่างนี้ถูกควอนไทซ์ได้ $\{\hat{d}_n\}$

$$\{\hat{d}_n\} = Q[d_n] = d_n + q_n \quad (2.1)$$

โดย q_n คือ ค่าความผิดพลาดที่เกิดจากการควอนไทซ์ (Quantization Error) และที่เครื่องรับ $\{\hat{X}_n\}$ ถูกสะสมโดยการบวกค่า \hat{d} กับค่าสะสมก่อนหน้า \hat{X}_{n-1}

$$\hat{X}_n = \hat{X}_{n-1} + \hat{d}_n \quad (2.2)$$

สมมุติว่าสัญญาณตัวอย่างเริ่มต้นด้วย X_0 ($\hat{X}_0 = X_0$) จะได้

$$d_1 = X_1 - X_0 \quad (2.3)$$

$$\hat{d}_1 = Q[d_1] = d_1 + q_1 \quad \text{จากการเข้ารหัส} \quad (2.4)$$

$$\hat{X}_1 = \hat{X}_0 + \hat{d}_1 = X_0 + d_1 + q_1 = X_1 + q_1 \quad \text{จากการถอดรหัส} \quad (2.5)$$

$$d_2 = X_2 - X_1 \quad (2.6)$$

$$\hat{d}_2 = Q[d_2] = d_2 + q_2 \quad (2.7)$$

$$\hat{X}_2 = \hat{X}_1 + \hat{d}_2 = X_1 + q_1 + d_2 + q_2 \quad (2.8)$$

$$= X_2 + q_1 + q_2 \quad (2.9)$$

เมื่อกระบวนการนี้มีต่อเรื่อยๆ ไปจนถึงลำดับที่ n จะได้ว่า

$$\hat{X}_n = X_n + \sum_{k=1}^n q_k \quad \text{ซึ่ง } \sum_{k=1}^n q_k \text{ คือค่าของ Error} \quad (2.10)$$

จะพบว่าเมื่อลำดับมากขึ้นค่าความผิดพลาดจะมากขึ้น ก็เนื่องจาก $\sum_{k=1}^n q_k$ จะมีค่าสะสมมากขึ้น

เรื่อยๆ ปัญหานี้จะแก้ไขโดยการแทน $d_n = X_n - \hat{X}_{n-1}$ ($\hat{X}_0 = X_0$) จะได้

$$d_1 = X_1 - \hat{X}_0 \quad (2.11)$$

$$\hat{d}_1 = Q[d_1] = d_1 + q_1 \quad (2.12)$$

$$\hat{X}_1 = \hat{X}_0 + \hat{d}_1 = X_0 + d_1 + q_1 = X_1 + q_1 \quad (2.13)$$

$$d_2 = X_2 - \hat{X}_1 \quad (2.14)$$

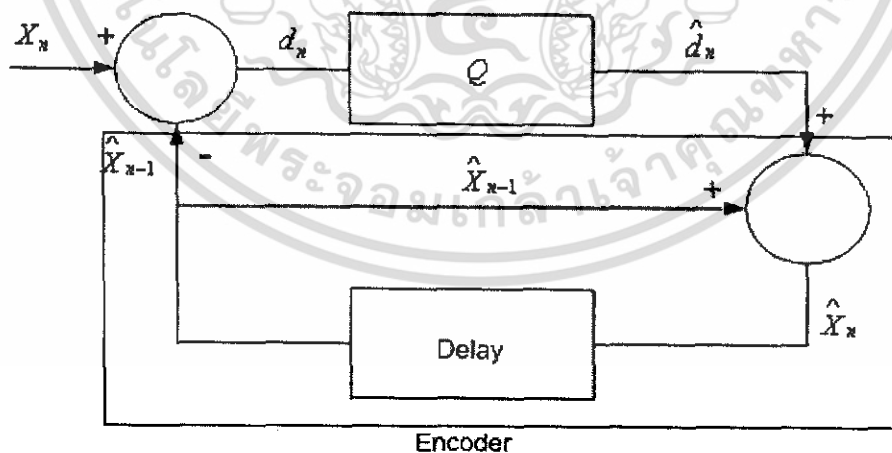
$$\hat{d}_2 = Q[d_2] = d_2 + q_2 \quad (2.15)$$

$$\hat{X}_2 = \hat{X}_1 + \hat{d}_2 = \hat{X}_1 + d_2 + q_2 \quad (2.16)$$

$$= X_2 + q_2 \quad (2.17)$$

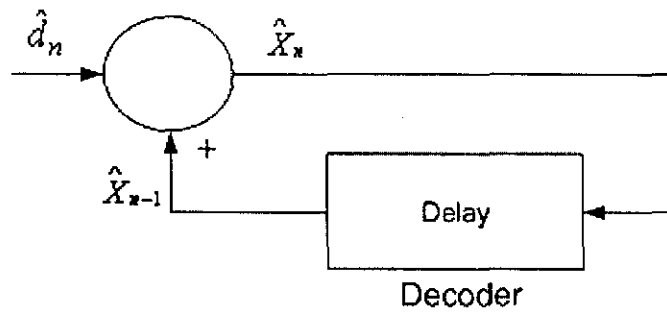
เราจะพบว่า $\hat{X}_n = X_n + q_n$ (2.18)

ถ้าผิดพลาดจากการควอนไทซ์จะไม่เพิ่มขึ้นเมื่อลำดับเพิ่มขึ้น ซึ่งเทคนิคที่กล่าวมาสามารถเขียนเป็นระบบการเข้ารหัส และถอดรหัสได้ดังนี้

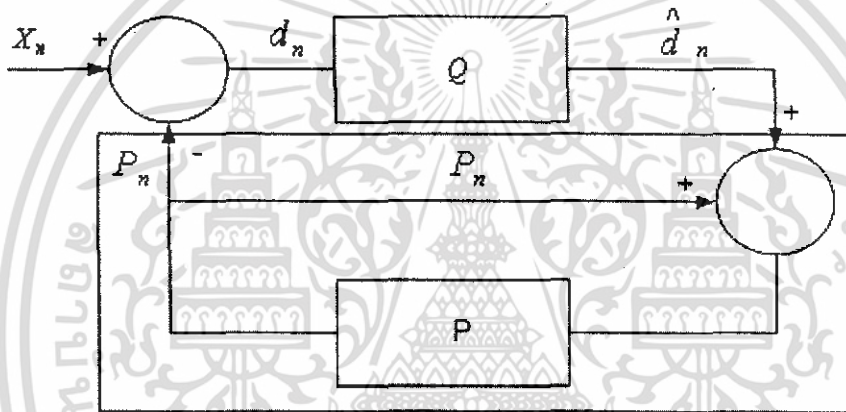
รูป 2.7 แสดงระบบการเข้ารหัสแบบผลต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

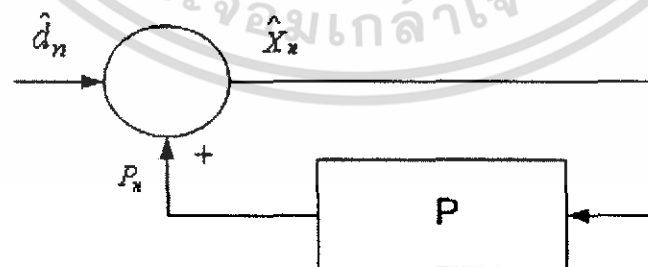

รูปที่ 2.8 แสดงระบบการถอดรหัสแบบผลต่าง

จากรูปที่ 2.7 และ 2.8 เป็นตัวอย่างของระบบเข้ารหัสและถอดรหัสเมื่อทำนว่า $X_n = \hat{X}_{n-1}$ ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของระบบดังรูป 2.9 และ 2.10

รูป 2.9 แสดงระบบการเข้ารหัสแบบผลต่าง

รูปที่ 2.10 แสดงระบบการถอดรหัสแบบผลต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากรูปที่ 2.9 และ 2.10 นำมาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$\hat{d}_n = \hat{Q}[d_n] = d_n + q_n \quad (2.19)$$

$$d_n = X_n - p_n \quad (2.20)$$

$$\hat{X}_n = \hat{d}_n + p_n = d_n + q_n + p_n = X_n + q_n \quad (2.21)$$

โดย p_n คือค่าที่ทำนายได้โดย

$$p_n = f(\hat{X}_{n-1}, \hat{X}_{n-2}, \dots, \hat{X}_0) \quad (2.22)$$

2.6 การเข้ารหัสเสียงแบบอแด็ปทีฟทีฟลิปเฟออร์เรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน (Adaptive Differential Pulse Code Modulation: ADPCM)

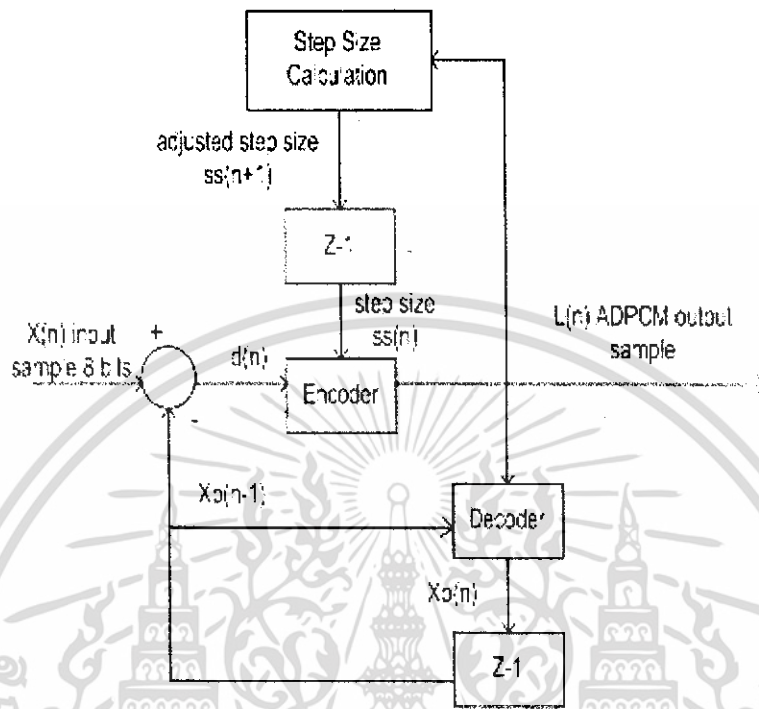
ในการใช้งานพีซีเอ็ม มีอัตราการส่งมาตรฐานคือ 64 Kbit/s ซึ่งต้องการช่องสัญญาณในการส่งที่มีแบนด์วิธกว้างในการนำไปใช้งาน เช่นงานเกี่ยวกับความปลอดภัยของสัญญาณเสียงในการส่งในสายส่งบนช่องสัญญาณวิทยุซึ่งมีความจุต่ำ การประยุกต์ใช้งานแบบนี้เป็นที่ต้องการสำหรับการเข้ารหัสสัญญาณเสียงที่มีอัตราการส่งต่ำ จากการศึกษาได้พบว่าการเข้ารหัสสัญญาณแบบดีพีซีเอ็ม เป็นวิธีการบีบอัดสัญญาณวิธีหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการลดจำนวนบิตของการเข้ารหัสสัญญาณ แต่ความต้องการในการลดจำนวนบิตในการเข้ารหัสนั้นยังคงมีอยู่เรื่อยๆ จึงได้เกิดระบบการเข้ารหัสสัญญาณเสียงอีกแบบหนึ่งขึ้นมา คือ การเข้ารหัสเสียงแบบอแด็ปทีฟทีฟลิปเฟออร์เรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน

หลักการของการเข้ารหัสเสียงแบบอแด็ปทีฟทีฟลิปเฟออร์เรนเชียลพัลส์โค้ดมอดูเลชัน หรือ เอดีพีซีเอ็ม จะคล้ายคลึงกับระบบดีพีซีเอ็ม แต่มีการเพิ่มคุณสมบัติในการปรับขั้นตอนการควอนไทซ์ และวิธีการเปรียบเทียบสัญญาณเข้าไปในระบบดีพีซีเอ็ม ซึ่งทำให้ลดจำนวนบิตในการเข้ารหัสได้มากขึ้น มาตรฐานของระบบเอดีพีซีเอ็ม จะอธิบายถึงการคอมเพรสชันและเอ็กแพนดิ้ง ค่าความยาวของแอมป์ลิจจาก 8 บิต จะลดลงเหลือ 3,4 หรือ 5 บิต โดยมีอัตราการบีบอัดเป็น 2.67, 2 และ 1.6 ตามลำดับ และมีอัตราการส่งสัญญาณเท่ากับ 24, 32 และ 40 Kbit/s ตามลำดับ เมื่อมีอัตราการแซมปลิงเท่ากับ 8 KHz โดยใช้ควอนไทซ์เซอร์เป็นแบบอแด็ปทีฟควอนไทซ์เซอร์ (adaptive quantizer) ซึ่งค่าระดับการควอนไทซ์จะเปลี่ยนตามค่าระดับของสัญญาณแบบอนยูนิฟอร์มแล้วค่าสเต็ปไซด์ของระดับการควอนไทซ์ยังปรับตามค่าระดับสัญญาณผลต่างที่เข้ามา คือ เมื่อระดับของสัญญาณผลต่างมีค่าสูงค่าสเต็ปไซด์ก็จะปรับเป็นค่าสูง แต่ถ้าระดับของผลต่างมีค่าต่ำค่าสเต็ปไซด์ก็จะปรับเป็นค่าต่ำเพื่อให้จำนวนบิตที่ใช้ในการเข้ารหัสสัญญาณสามารถครอบคลุมค่าระดับของผลต่างของสัญญาณได้ทั้งหมด ส่วนการเปรียบเทียบสัญญาณจะใช้แอด็ปทีฟพรีดิคเตอร์ (adaptive predictor) เป็นตัวหาค่าประมาณของสัญญาณอินพุทเพื่อนำมาใช้เปรียบเทียบกับสัญญาณอินพุทที่เข้ามาตัวถัดไป

2.6.1 หลักการของการเข้ารหัส เอดีพีซีเอ็ม

จากรูปที่ 2.11 เป็นบล็อกไดอะแกรมของเอดีพีซีเอ็ม ซึ่งสามารถแบ่งเป็นขั้นตอนการทำงานได้ดังนี้ คือ ทำการแปลงสัญญาณเสียงอินพุท 64 Kbit/s ให้เป็นสัญญาณแบบยูนิฟอร์มพีซีเอ็มซึ่งได้ค่า

แอมพลิจูดของสัญญาณ แล้วใช้เป็นสัญญาณอินพุตในการเข้ารหัสสัญญาณ จากนั้นหาค่าผลต่างของสัญญาณ (difference signal) ซึ่งได้จากการลบระหว่างค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุตปัจจุบันกับค่าสัญญาณอินพุตปัจจุบัน

รูปที่ 2.11 แสดงบล็อกไดอะแกรมการเข้ารหัส เอดีพีซีเอ็ม

เมื่อกำหนดให้

$d(n)$ = สัญญาณผลต่าง (Difference signal)

$X(n)$ = สัญญาณอินพุต (Input signal)

$X_p(n-1)$ = ค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุตก่อนหน้า (Previous signal estimate)

จะได้ว่า

$$d(n) = X(n) - X_p(n-1) \quad (2.23)$$

ค่าสัญญาณผลต่างที่ได้จะถูกนำไปทำการจัดระดับการควอนไทซ์ตามค่าสแควร์ไรซ์ปัจจุบัน $[ss(n)]$ ซึ่งแทนลอจิกการเข้ารหัส และผลที่ได้คือ รหัสเอดีพีซีเอ็ม ซึ่งเป็นเอาต์พุตเพื่อนำไปทำการถอดรหัสให้ได้สัญญาณเสียงที่ใกล้เคียงกับสัญญาณเสียงเดิมกลับมา

การรหัสเอดีพีซีเอ็มที่ได้จะถูกนำกลับไปใช้ในการคำนวณค่าสแควร์ไรซ์ต่อไป : $ss(n+1)$ และอีกส่วนจะถูกป้อนเข้าไปยังอินเวอร์สแควนไทเซอร์ (Inverse adaptive quantizer) เพื่อสร้างสัญญาณผลต่างที่ถูกควอนไทซ์ที่ใกล้เคียงกับสัญญาณผลต่างตัวเดิมกลับคืนมา

เมื่อกำหนดให้

$v(n)$ = สัญญาณผลต่างที่ถูกควอนไทซ์ (Quantized difference signal)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$q(n)$ = ค่าความผิดพลาดของการควอนไทซ์ (Quantization error)

จะได้ว่า

$$v(n) = d(n) + q(n) \quad (2.24)$$

และเนื่องจากการจัดระดับเป็นแบบอแด็ปทีฟ การหาค่าสัญญาณผลต่างที่ถูกควอนไทซ์จึงเป็นแบบอแด็ปทีฟ จากนั้นสัญญาณผลต่างที่ถูกควอนไทซ์จะถูกรวมเข้ากับค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุตตัวก่อน (Previous signal estimate) เพื่อสร้างสัญญาณกลับคืนมา (Reconstructed signal) ป้อนให้กับอแด็ปทีฟพรีดิกเตอร์ (adaptive predictor) ร่วมกับสัญญาณผลต่างที่ถูกควอนไทซ์ เพื่อทำนายค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุตตัวถัดไป

เมื่อกำหนดให้

$r(n)$ = สัญญาณที่สร้างกลับคืนมา (Reconstructed signal)

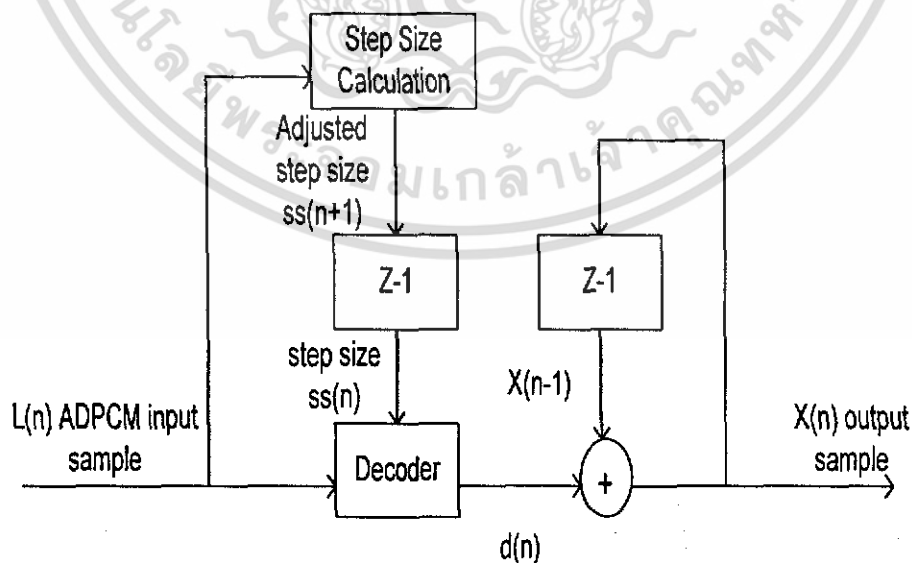
จะได้ว่า

$$r(n) = Xp(n-1) + v(n) \quad (2.25)$$

ค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุตที่ได้จะนำไปเปรียบเทียบกับสัญญาณอินพุตปัจจุบันที่เข้ามาใหม่ เพื่อหาค่าสัญญาณผลต่างตัวถัดไป แล้วนำไปสร้างเป็นรหัสเอดีทีซีเอ็มตัวถัดไป

2.6.2 การถอดรหัสเอดีทีซีเอ็ม

ในรูปที่ 2.12 จะแสดงในส่วนของบล็อกโคเดอแกรมของกระบวนการถอดรหัสเอดีทีซีเอ็ม โดยโครงสร้างของกระบวนการถอดรหัสสัญญาณจะเหมือนกับส่วนป้อนกลับของสัญญาณที่กระบวนการเข้ารหัสสัญญาณ ซึ่งจะรับค่ารหัสเอดีทีซีเอ็ม และค่าสเต็มป์ไซส์ โดยเป็นการคำนวณผลของค่าความแตกต่างซ้ำไปอีกครั้ง และจะทำการสะสมค่าที่ประมาณได้ให้อยู่ในค่าของสัญญาณอินพุตที่กระบวนการเข้ารหัส (x)

รูปที่ 2.12 แสดงบล็อกโคเดอแกรมการถอดรหัส เอดีทีซีเอ็ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อกำหนดให้

$$\hat{X} = \text{สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัสของเอดีพีซีเอ็ม}$$

จะได้ว่า

$$\hat{X}(n) = Xp(n-1) + d(n) \quad (2.26)$$

2.7 การวัดคุณภาพของสัญญาณจากการบีบอัด

นิยมใช้การหาอัตราส่วนของอินพุตกับสัญญาณรบกวน (Signal to noise ratio: SNR)

ดังนี้

$$SNR = 10 \log_{10} \left[\frac{1}{N} \sum_{i=1}^N X^2 / MSE \right] \quad (2.27)$$

เมื่อกำหนดให้

$$X = \text{สัญญาณอินพุต}$$

โดย ค่า Mean square error: MSE มีค่าดังนี้

$$MSE = \frac{1}{N} \sum_{i=1}^N (X - \hat{X})^2 \quad (2.28)$$

เมื่อกำหนดให้

$$\hat{X} = \text{สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัสของเอดีพีซีเอ็ม}$$

2.8 ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL)

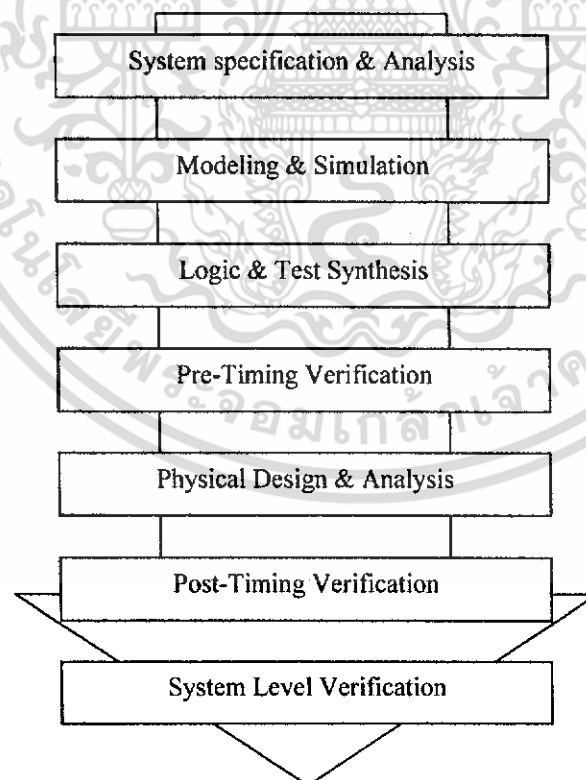
การออกแบบวงจรเชิงเลข (Digital Circuit) นั้น ในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างมาก โดยการใช้ภาษาบรรยายการทำงานของวงจร (Hardware Description Language : HDL) ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้สำหรับออกแบบฮาร์ดแวร์ โดยภาษาที่เป็นมาตรฐานสากลเช่น Verilog หรือ VHDL (VHSIC Hardware Description Language (VHSIC : Very High Speed Integrated Circuit)) หรือภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐาน เช่น AHDL (Altera Hardware Description Language) หรือ PHDL (Philips Hardware Description Language) เป็นต้น มาบรรยายการทำงานของวงจรที่ได้ออกแบบไว้ ตัวอย่างเช่นการใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) มาทำการออกแบบวงจรกรองสัญญาณเชิงเลข (Digital Filter) ทำให้ลดความยุ่งยากในการนำเอาอุปกรณ์มาเชื่อมต่อให้เป็นวงจร รวมทั้งลดเวลาที่ใช้ในการออกแบบและทดสอบการทำงาน ซึ่งมีความแตกต่างเป็นอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับการออกแบบในอดีตที่ผ่านมา คือผู้ออกแบบจะต้องนำเอาอุปกรณ์แต่ละตัวที่ทำการออกแบบไว้มาทำการต่อทดลองในวงจรจริงและทำการทดสอบวงจรเพื่อหาข้อผิดพลาดซึ่งต้องใช้เวลาานกับการแก้ปัญหาแต่ละอย่างที่เกิดขึ้น แต่ในการออกแบบด้วยภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) ผู้ออกแบบเพียงแต่เขียนซอร์สโค้ด (Source Code) บรรยายการทำงานของวงจร หลังจากนั้นก็ทำการคอมไพล์ (Compile) แล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำลองการทำงาน (Simulate) ดูว่าฟังก์ชันการทำงานและไทม์มิ่ง (Timing) ตามที่ต้องการหรือไม่ จากนั้นก็ทำการนำซอสโค้ดที่ได้ไปทำการสังเคราะห์ด้วยโปรแกรมสังเคราะห์ (Synthesis Tool) สุดท้ายนำวงจรที่ได้จากการสังเคราะห์ไปทำการแมป (map) ลงไปยังFPGA (Field Programmable Gate Array) เพื่อเป็นชิป (Chip) ต้นแบบสำหรับการนำไปทดสอบการทำงาน

2.8.1 การออกแบบจากบนลงล่าง

ในการพัฒนางจรรวมเชิงเลขขนาดใหญ่ที่มีความซับซ้อน ผู้ออกแบบมักมองการออกแบบให้อยู่ในรูปของบล็อกไดอะแกรมก่อน จากนั้นจึงวิเคราะห์ให้ลึกถึงรายละเอียดต่อไป ซึ่งภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) นั้นอนุญาตให้อธิบายการทำงานของในแต่ละบล็อก และวิเคราะห์การทำงาน แก้ไขปรับปรุงการทำงานจากผลที่วิเคราะห์เพื่อให้ได้การทำงานตามที่ต้องการ โดยการออกแบบในลักษณะนี้เรียกว่า หลักการทำงานจากบนลงล่าง (Top-Down Design) ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับ การออกแบบจากล่างขึ้นบน (Bottom-Up design) จะเห็นได้ว่าการออกแบบจากล่างขึ้นบนจะใช้เวลาในการออกแบบมากกว่าเพราะเป็นการวาดรูปด้วยอุปกรณ์ต่างๆ (Schematic Capture) ที่ประกอบกันเข้าเป็นวงจรที่ต้องการออกแบบจำลองการทำงาน ตรวจสอบความถูกต้องซึ่งใช้เวลามาก และถ้าวงจรที่ต้องการออกแบบมีความซับซ้อนก็จะเป็นเรื่องที่ยากมากในการออกแบบลักษณะนี้ ดังนั้นการใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) กับหลักการออกแบบจากบนลงล่างจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการออกแบบและพัฒนางจรที่มีความซับซ้อนมากขึ้นทั้งยังช่วยลดเวลาและค่าใช้จ่ายในการออกแบบ

รูปที่ 2.13 แสดงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากรูปที่ 2.13 แสดงให้เห็นถึงขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่าง ทั้งนี้ในการปฏิบัติอาจจะมีข้อแตกต่างไปจากนี้บ้างเล็กน้อย โดยขั้นตอนการออกแบบจากบนลงล่างมีรายละเอียด 7 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการสร้างข้อกำหนดของความต้องการและวิเคราะห์ระบบ เพื่อหาแนวความคิดและหลักการ (Idea and concept) ในการแก้ปัญหา
2. ขั้นตอนการเขียนรูปแบบของระบบที่ต้องการออกแบบโดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) สำหรับบรรยายพฤติกรรมการทำงานพร้อมทั้งจำลองการทำงาน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อกำหนด
3. ขั้นตอนการสังเคราะห์ ซึ่งจะต้องการกำหนดเทคโนโลยีที่จะมารองรับวงจรที่ออกแบบและระบบช่วยออกแบบจำลองทำการสังเคราะห์วงจรที่ได้จากรูปแบบที่เขียนขึ้นให้อยู่ในรูปของวงจรที่ประกอบด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือวงจรในระดับเกต (Gate Level) และการเชื่อมต่อกันของอุปกรณ์เหล่านั้นหรือไม่ก็อยู่ในรูปของเน็ตลิสต์ (Net List) ที่สามารถนำไปผลิตลงอุปกรณ์อื่นได้
4. หลังจากการสังเคราะห์วงจรให้อยู่ในระดับเกตหรือเน็ตลิสต์ ข้อมูลที่ได้นอกจากจะเป็นข้อมูลสำหรับจำลองการทำงานในเรื่องของความถูกต้องของฟังก์ชันแล้ว ยังมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเวลาด้วย ซึ่งจากความจริงที่ว่าอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทุกชิ้นจะมีเวลาหน่วงของการเคลื่อนผ่าน (Propagation Delay Time) เสมอถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาที่น้อยมากในระดับนาโนวินาที แต่ถ้าภายในวงจรหนึ่งประกอบด้วยเกตของฟังก์ชันต่างๆจำนวน 10,000 เกตขึ้นไป เวลาดังกล่าวนี้จะสะสมมากขึ้นจนอาจจะทำให้การทำงานของวงจรทั้งหมดผิดไปหรือไม่สามารถทำงานในย่านความถี่สัญญาณนาฬิกาสูงๆได้
5. ขั้นตอนของการผลิตเป็นวงจรจริง (Technology and Device Mapping) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์มาผลิตซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของอุปกรณ์ (FPGA) หรือวงจรรวม ASICs
6. หลังจากที่ได้วงจรจริงมาแล้วยังต้องมีความจำเป็นที่จะต้องตรวจสอบการทำงานที่คำนึงถึงเวลาของวงจรก่อนที่จะนำไปรวมเข้ากับอุปกรณ์อื่นๆให้เป็นระบบ เพราะในขั้นตอนนี้วงจรที่ออกแบบจะประกอบด้วยอินพุตและเอาต์พุตแพด (Pad) ซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อสำหรับรับและส่งสัญญาณกับภายนอก
7. หลังจากที่น่าวงจรที่ออกแบบรวมเข้ากับอุปกรณ์อื่นๆให้เป็นระบบแล้วนั้น จะต้องทดสอบการทำงานรวมทั้งระบบร่วมกับอุปกรณ์อื่นๆอีกครั้งซึ่งเป็นการทดสอบการทำงานจริงขั้นสุดท้าย

2.8.2 การออกแบบวงจรเชิงเลขด้วยอุปกรณ์ FPGA

อุปกรณ์ FPGA (Field Programmable Gate Array) เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการโปรแกรมวงจรที่ได้ออกแบบลงไปเพื่อให้อุปกรณ์ FPGA มีฟังก์ชันการออกแบบตามที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นวิธีการออกแบบ IC (Integrated Circuit) แบบ Semi custom อีกวิธีหนึ่ง เมื่อเทียบกับการทำ ASICs (Application Specific Integrated Circuits) แล้วนั้นจะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย คือ การทำ FPGA จะมีจำนวนเกต (gate) ให้ใช้จำนวนจำกัดและการทำ FPGA ก็เหมาะสำหรับการทำผลิตภัณฑ์ต้นแบบหรือผลิตในปริมาณต่ำ ส่วนข้อดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของการทำ FPGA ก็คือระยะเวลาที่ใช้ในการทำตั้งแต่เขียนรหัส (code) อธิบายฮาร์ดแวร์จนกระทั่งดาวน์โหลด (download) นั้นน้อยกว่าการทำ ASIC มากและการตรวจสอบหรือแก้ไขการออกแบบก็ทำได้สะดวก

การทำ FPGA ในปัจจุบันมีประสิทธิภาพและสะดวกมากขึ้น ทั้งนี้ก็เนื่องจากบริษัทผู้ผลิตอุปกรณ์ FPGA ได้เพิ่มความสามารถของอุปกรณ์ FPGA โดยเพิ่มจำนวนองค์ประกอบภายในหรือปรับปรุงโครงสร้างสถาปัตยกรรมภายในและยังได้เพิ่มประสิทธิภาพของซอฟต์แวร์ที่ใช้ทำ PPR (Partitioning Placement and Routing) สำหรับอุปกรณ์นั้นๆ ด้วยลักษณะของตัว FPGA และการนำไปใช้งาน

สำหรับตัวอุปกรณ์ FPGA นั้นก็มีโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีที่ใช้สร้าง ตลอดจนเทคนิควิธีการโปรแกรมที่แตกต่างกันสำหรับผู้ผลิตแต่ละราย นอกจากนี้ อุปกรณ์ FPGA ของแต่ละผู้ผลิตก็มีโครงสร้างและความสามารถที่แตกต่างกันบางส่วน ในการใช้งานนั้น อุปกรณ์ FPGA สามารถนำไปประยุกต์ใช้งานได้หลากหลาย เช่น การประมวลผลสัญญาณเชิงเลข (DSP: Digital Signal Processing) การออกแบบไมโครคอนโทรลเลอร์ เป็นต้น

2.8.3 การออกแบบโดยใช้ภาษาอธิบายการทำงานของฮาร์ดแวร์

ในการออกแบบวงจรเชิงเลขนั้นทำได้โดยการวาดวงจรหรือใช้ภาษาอธิบายฮาร์ดแวร์ ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ไม่แตกต่างกันระหว่างการออกแบบด้วย FPGA และ ASICs ในกรณีที่ใช้ภาษาอธิบายฮาร์ดแวร์ แต่ในกรณีที่ออกแบบโดยวิธีการวาดวงจรจะแตกต่างกัน โดยที่การทำวิธีนี้จะต้องคำนึงถึงเทคโนโลยีที่ใช้ซึ่งแต่ละเทคโนโลยีก็มีความแตกต่างกันไป จะเห็นว่าการออกแบบโดยใช้ภาษาอธิบายฮาร์ดแวร์ทำได้สะดวกกว่า เพราะการทำด้วยวิธีนี้ไม่ต้องคำนึงถึงเทคโนโลยีที่จะใช้ (Technology Independence) และที่สำคัญการออกแบบด้วยวิธีนี้สามารถจะแก้ไขโมเดล (Model) หรือเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีได้สะดวกเพราะไม่ต้องวาดวงจรใหม่ นั่นคือการออกแบบโดยใช้ภาษาอธิบายฮาร์ดแวร์จะทำให้โมเดลที่ได้ไม่ขึ้นกับเทคโนโลยี

ในการเขียนโค้ด สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือเขียนอย่างไรจึงจะสามารถสังเคราะห์เป็นวงจรได้และให้คุณสมบัติของวงจรตามกำหนดเพราะลักษณะการเขียนโค้ดจะมีผลโดยตรงกับวงจรที่ได้ เนื่องจากในการสังเคราะห์วงจรมันซอฟต์แวร์สังเคราะห์วงจร (Synthesis Tools) จะทำการสังเคราะห์ตามโค้ดที่เขียนถ้าอธิบายการทำงานของวงจรเดียวกันแต่เขียนโค้ดในลักษณะที่ต่างกันเมื่อสังเคราะห์แล้วจะได้วงจรที่ต่างกันและจากวงจรที่ต่างกันเมื่อนำไปทำต้นแบบด้วย FPGA หรือการทำ ASICs แล้วจะได้ไอซีที่มีคุณสมบัติต่างกันทั้งในด้านขนาดและความเร็ว (area and time) ส่วนการเขียนโค้ดลักษณะใดเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดนั้นก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการออกแบบ

2.8.4 การจำลองการทำงานของวงจร (Simulation)

ขั้นตอนการนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญเพราะเป็นขั้นตอนที่ใช้ตรวจสอบฟังก์ชันการทำงานของวงจรว่าถูกต้องหรือไม่ มีข้อผิดพลาดตรงไหนเพื่อที่จะได้ทำการแก้ไขให้ถูกต้อง ในขั้นตอนนี้จะใช้ซอฟต์แวร์

สำหรับการจำลองการทำงานของวงจร เช่น V-System และ ModelSim ของบริษัท Model Technology

2.8.5 การสังเคราะห์วงจร (Synthesis)

ในขั้นตอนนี้จะใช้ซอฟต์แวร์สังเคราะห์วงจร (Synthesis tools) ทำการสังเคราะห์โค้ดเพื่อให้ได้เป็นวงจรขึ้นมา แล้วตรวจสอบว่าซอฟต์แวร์นั้นๆสนับสนุนเทคโนโลยี FPGA (FPGA Library) ที่ต้องการใช้หรือไม่ โดย FPGA ที่นิยมใช้งาน เช่น บริษัท Xilinx ตระกูล XC4000 และบริษัท Altera ตระกูล FLEX 10k ซอฟต์แวร์สังเคราะห์วงจรที่นิยมใช้เช่นโปรแกรม Leonardo Spectrum ของบริษัท Exemplar Logic ซึ่งในขั้นตอนนี้ซอฟต์แวร์สังเคราะห์วงจรจะแปลงโค้ดและทำการ অপติไมซ์ (Optimization) เพื่อให้ได้วงจรตามเทคโนโลยีที่ใช้ นอกจากนี้ยังสามารถกำหนดข้อบังคับสำหรับวงจรได้เช่น ข้อบังคับในเรื่องของเวลา (time constraints) หรือข้อบังคับในเรื่องของพื้นที่ซึ่งข้อบังคับเหล่านี้จะถูกนำไปใช้ในขั้นตอน অপติไมซ์เพื่อให้วงจรที่ได้เป็นไปตามกำหนด ส่วนสำคัญในการ অপติไมซ์คือการเทียบ (Mapping) วงจรเข้ากับเทคโนโลยีที่ใช้เพื่อให้ได้วงจรที่เหมาะสมกับโครงสร้างสถาปัตยกรรมภายในอุปกรณ์ FPGA ในกรณีของ Xilinx ตระกูล XC4000 และ Altera ตระกูล FLEX 10k จะเทียบโดยใช้วิธี LUT (Look Up Table) เมื่อทำการสังเคราะห์วงจรเสร็จแล้วซอฟต์แวร์สังเคราะห์วงจรก็จะแสดงผลว่าวงจรที่ออกแบบไปนั้นเป็นอย่างไร เช่น มีความหน่วง (delay) เท่าไร ใช้ทรัพยากรต่างๆใน FPGA อะไรบ้าง เป็นต้น

2.8.6 การแบ่งวงจร (Partitioning)

ขั้นตอนนี้เป็นการแบ่งวงจรที่ได้จากการสังเคราะห์ให้เป็นส่วนย่อยๆ สำหรับลงใน CLBs, IOBs หรือองค์ประกอบอื่นๆ ภายในอุปกรณ์ FPGA สำหรับเกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งคือให้แต่ละส่วนที่แยกออกจากกันมีจำนวนสัญญาณที่เชื่อมต่อระหว่างกันน้อยที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อช่วยลดความหนาแน่นในคอนทำการเชื่อมต่อสัญญาณ (Routing) ในขั้นตอนนี้จะใช้ซอฟต์แวร์ทำ โดยซอฟต์แวร์จะเทียบส่วนประกอบของวงจรเช่น เกท (gate), ฟลิปฟลอป (flipflop) ลงในทรัพยากรต่างๆที่มีอยู่ภายในอุปกรณ์ FPGA (CKBs, IOBs, BUFT และ edge decoder) หลังจากทำขั้นตอนนี้เสร็จแล้วสามารถที่จะทราบว่าวงจรใช้จำนวนทรัพยากรภายในอุปกรณ์ FPGA ไปเท่าไร ส่วนซอฟต์แวร์ที่ใช้ในขั้นตอนนี้ขึ้นอยู่กับตัว FPGA ที่ใช้งาน FPGA ของบริษัท Xilinx จะใช้ Xilinx Foundation Series 2.11 ซึ่งซอฟต์แวร์ตัวนี้จะรวมเอาซอฟต์แวร์ย่อยอื่นๆอีกเพื่อทำการทำ PPR (Partitioning, Placement and Routing) เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่วน FPGA ของบริษัท Altera จะใช้ Altera MAX+II

2.8.7 การวางอุปกรณ์ (Placement)

ขั้นตอนนี้เป็นการเลือกทำเลที่ตั้งสำหรับแต่ละส่วนของวงจรที่ผ่านการแบ่งวงจร (Partitioning) มาว่าควรจะอยู่ในตำแหน่งใดในอุปกรณ์ FPGA เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด เช่นส่วนไหนควรอยู่ใกล้กันเพื่อจะได้ค้นหาเส้นทาง (route) ได้ง่ายหรือช่วยลดความหน่วง จะเห็นได้ว่าตำแหน่งภายในอุปกรณ์ FPGA นั้นมี

ความสำคัญ เพราะถ้าจัดวางวงจรในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสมแล้วทำให้ความหน่วงเพิ่มขึ้นหรือตัว router ทำการค้นหาเส้นทางสัญญาณได้ไม่หมด

2.8.8 การเชื่อมต่อสัญญาณ (Route)

ในขั้นตอนนี้เป็นการเชื่อมต่อสัญญาณระหว่างองค์ประกอบต่างๆภายในอุปกรณ์ FPGA เช่น ระหว่าง CLBs หรือระหว่าง CLBs กับ IOBs ขั้นตอนนี้จะทำต่อเนื่องจากการวางอุปกรณ์ ในกรณีที่ทำการวางอุปกรณ์ไว้ไม่คิดจะทำการเชื่อมต่อสัญญาณด้วยตัวเอง (Manual layout) ก็ได้ แต่ทางที่ดีควรใช้ซอฟต์แวร์ซึ่งทำได้ดีกว่าโดยทำการค้นหาเส้นทางหลายๆครั้งเพื่อหาครั้งที่ดีที่สุด นอกจากนั้นการกำหนดข้อบังคับขั้วเวลา (time constraints) จะช่วยให้ได้ผลที่ได้จากการเชื่อมต่อสัญญาณขึ้นได้

2.8.9 การโปรแกรมอุปกรณ์ FPGA (Configuration)

หลังจากที่วงจรผ่านขั้นตอนต่างๆจนกระทั่งผ่านการทำ PPR แล้วนั้นถึงตอนนี้สามารถที่จะดาวน์โหลดลงในอุปกรณ์ FPGA ได้แล้ว ในการดาวน์โหลดนี้ก่อนอื่นต้องแปลงแบบวงจรรวมที่ได้ให้เป็นข้อมูลวงจร (Configuration data) ซึ่งอยู่ในรูปของบิตสตรีม (Bit-stream) ก่อนแล้วจึงดาวน์โหลดไปเพื่อให้อุปกรณ์ FPGA มีฟังก์ชันการทำงานตามวงจรที่ออกแบบไว้

จากที่อธิบายมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่าการออกแบบเพื่อทำ FPGA นั้นสามารถทำได้สะดวกกว่าการทำ ASICs มากเพราะใช้เวลาน้อยกว่ามาก ส่วนสำคัญที่ใช้ในการทำ FPGA คือซอฟต์แวร์ที่ใช้ตั้งแต่การเขียนโค้ดอธิบายฮาร์ดแวร์จนกระทั่งดาวน์โหลดลงในอุปกรณ์ FPGA ซึ่งซอฟต์แวร์ที่ใช้ต้องเป็นซอฟต์แวร์ที่ใช้ต้องทำงานต่อเนื่องกัน

บทที่ 3

หลักการคำนวณและการออกแบบการเข้ารหัสแบบเอดีพีซีเอ็ม

3.1 การเข้ารหัส

3.1.1 รับสัญญาณเสียงอินพุตเข้ามาเก็บไว้ในไฟล์

3.1.2 หาค่าผลต่างของสัญญาณอินพุตกับค่าคาดคะเนสัญญาณอินพุต : $d(n)$

3.1.3 นำค่าผลต่างที่ได้มาพิจารณาตามค่าสแควร์ไรส์ : $ss(n)$ โดยแบ่งออกเป็น

1) บิตอัดเหลือ 3 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$B2 = B1 = B0 = 0$$

$$\text{ถ้า } d(n) < 0$$

$$\text{แล้ว } B2 = 1 \text{ และ } d(n) = ABS(d(n))$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)$$

$$\text{แล้ว } B1 = 1 \text{ และ } d(n) = d(n) - ss(n)$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)/2$$

$$\text{แล้ว } B0 = 1$$

ซึ่งค่ารหัสของเอดีพีซีเอ็ม :

$$L(n) = (2^2 * B2) + (2^1 * B1) + B0$$

2) บิตอัดเหลือ 4 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$B3 = B2 = B1 = B0 = 0$$

$$\text{ถ้า } d(n) < 0$$

$$\text{แล้ว } B3 = 1 \text{ และ } d(n) = ABS(d(n))$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)$$

$$\text{แล้ว } B2 = 1 \text{ และ } d(n) = d(n) - ss(n)$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)/2$$

$$\text{แล้ว } B1 = 1 \text{ และ } d(n) = d(n) - ss(n)/2$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)/4$$

$$\text{แล้ว } B0 = 1$$

ซึ่งค่ารหัสของเอดีพีซีเอ็ม :

$$L(n) = (2^3 * B3) + (2^2 * B2) + (2^1 * B1) + B0$$

3) บิตอัดเหลือ 5 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$B4 = B3 = B2 = B1 = B0 = 0$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถ้า $d(n) < 0$

แล้ว $B4 = 1$ และ $d(n) = ABS(d(n))$

ถ้า $d(n) \geq ss(n)$

แล้ว $B3 = 1$ และ $d(n) = d(n) - ss(n)$

ถ้า $d(n) \geq ss(n)/2$

แล้ว $B2 = 2$ และ $d(n) = d(n) - ss(n)/2$

ถ้า $d(n) \geq ss(n)/4$

แล้ว $B1 = 1$ และ $d(n) = d(n) - ss(n)/4$

ถ้า $d(n) \geq ss(n)/8$

แล้ว $B0 = 0$

ซึ่งค่ารหัสของเอ็ดพีซีเอ็ม :

$$L(n) = (2^4 * B4) + (2^3 * B3) + (2^2 * B2) + (2^1 * B1) + B0$$

3.1.4 การคำนวณค่าสแตมป์ไซท์

จากทั้งกระบวนการเข้ารหัสและกระบวนการถอดรหัสเอ็ดพีซีเอ็มในอัลกอริทึมของเอ็ดพีซีเอ็มนั้น จะเป็นการปรับค่าของการควอนไทซ์สแตมป์ไซท์โดยอยู่บนพื้นฐานของค่าเอ็ดพีซีเอ็มก่อนหน้า ซึ่งค่าสแตมป์ไซท์ในเซมเบิลถัดไปจะเป็น $[ss(n+1)]$

โดยคำนวณค่าได้ดังสมการ

$$ss(n+1) = ss(n) + 1.1M(L(n)) \quad (3.1)$$

เมื่อกำหนดให้

$$L(n) = \text{ค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม}$$

ซึ่งจากสมการที่ 3.1 สามารถนำมาทำการปรับปรุงค่าเพื่อให้มีประสิทธิภาพขึ้นโดยแสดงดังตารางแสดงค่าแมกนิจูดของค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม ซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับค่าตัวประกอบ

L(n)	M(L(n))
111 or 011	8
110 010	4
101 001	-1
100 000	-1

ตารางที่ 3.1 แสดงค่าแมกนิจูดของเอ็ดพีซีเอ็มแบบ 3 บิต ซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับค่าตัวประกอบ

L(n)	M(L(n))
1111 or 0111	+8
1110 0110	+6
1101 0101	+4
1100 0100	+2
1011 0011	-1
1010 0010	-1
1001 0001	-1
1000 0000	-1

ตารางที่ 3.2 แสดงค่าแมกนิจูดของเอตพีซีเอ็มแบบ 4 บิต ซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับ
ค่าตัวประกอบ

L(n)	M(L(n))
11111 or 01111	8
11110 01110	7
11101 01101	6
11100 01100	5
11011 01011	4
11010 01010	3
11001 01001	2
11000 01000	1
10111 00111	-1
10110 00110	-1
10101 00101	-1
10100 00100	-1
10011 00011	-1
10010 00010	-1
10001 00001	-1
10000 00000	-1

ตารางที่ 3.3 แสดงค่าแมกนิจูดของเอตพีซีเอ็มแบบ 5 บิต ซึ่งใช้เป็นดัชนีบ่งชี้สำหรับการปรับ
ค่าตัวประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 การถอดรหัส

3.2.1 รับค่ารหัสของเอดีพีซีเอ็ม : $L(n)$

3.2.2 นำค่า $L(n)$ มาพิจารณาหาค่าสลับไปสลับตามสมการที่ 3.1

3.2.3 นำค่าสลับไปสลับที่ได้มาพิจารณาหาค่าผลต่างของสัญญาณ : $d(n)$ ดังนี้

1) บิตอ็คเหลือ 3 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$d(n) = (ss(n) * B1) + (ss(n)/2 * B0) + (ss(n)/4)$$

$$\text{ถ้า } B2 = 1$$

$$\text{แล้ว } d(n) = d(n) * (-1)$$

2) บิตอ็คเหลือ 4 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$d(n) = (ss(n) * B2) + (ss(n)/2 * B1) + (ss(n)/4 * B0) + ss(n)/8$$

$$\text{ถ้า } B3 = 1$$

$$\text{แล้ว } d(n) = d(n) * (-1)$$

3) บิตอ็คเหลือ 5 บิต

มีเงื่อนไขดังนี้

$$d(n) = (ss(n) * B3) + (ss(n)/2 * B2) + (ss(n)/4 * B1) + (ss(n)/8 * B0) + (ss(n)/16)$$

$$\text{ถ้า } B4 = 1$$

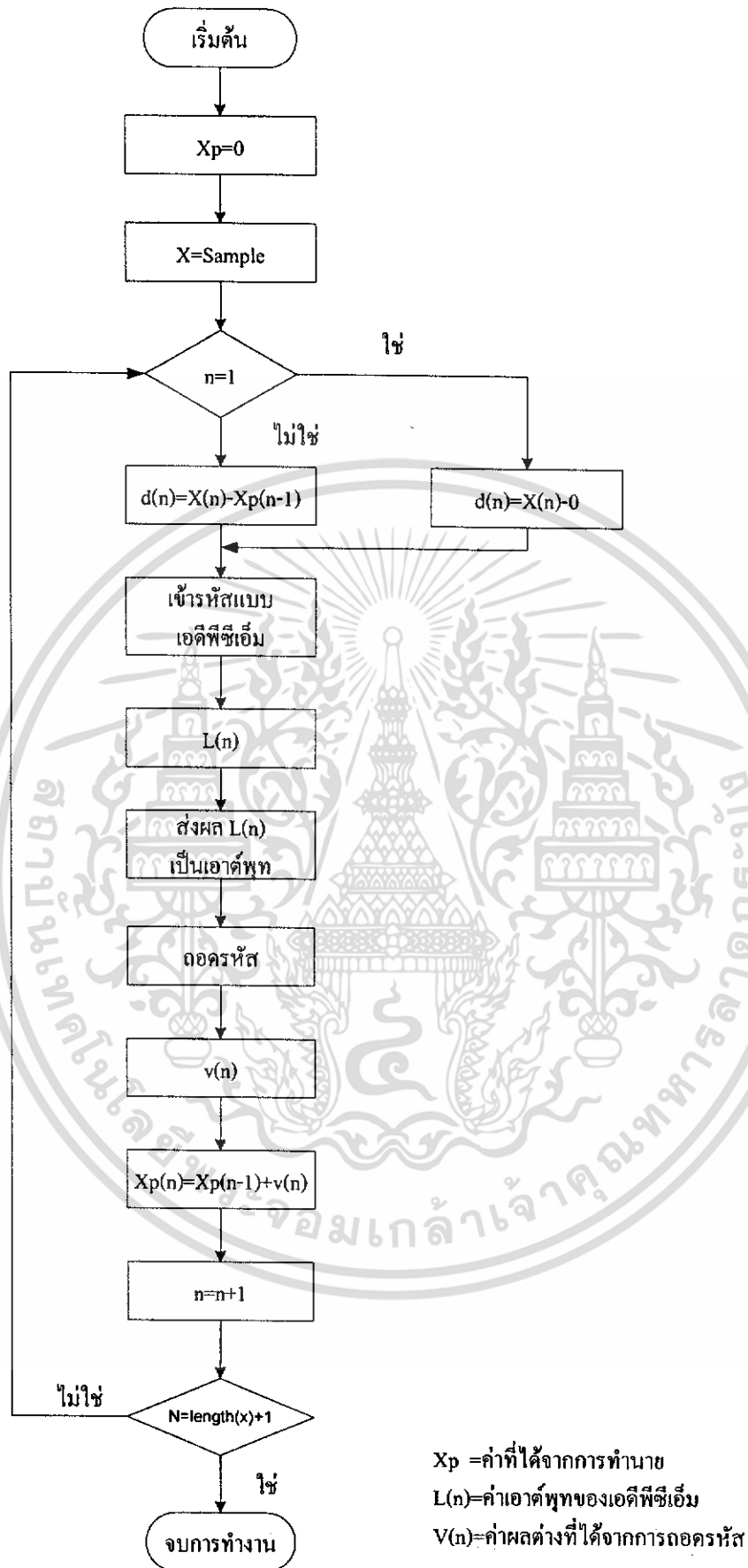
$$\text{แล้ว } d(n) = d(n) * (-1)$$

3.2.4 หาค่าแฉมเปิดจากการถอดรหัส: $X(n) = X(n-1) + d(n)$

สำหรับวิธีการเอดีพีซีเอ็มนี้ เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการปรับค่าในรูปแบบของคลื่นแบบไซน์ชอยคอลแต่ไม่เหมาะสำหรับคลื่นในแบบอื่น

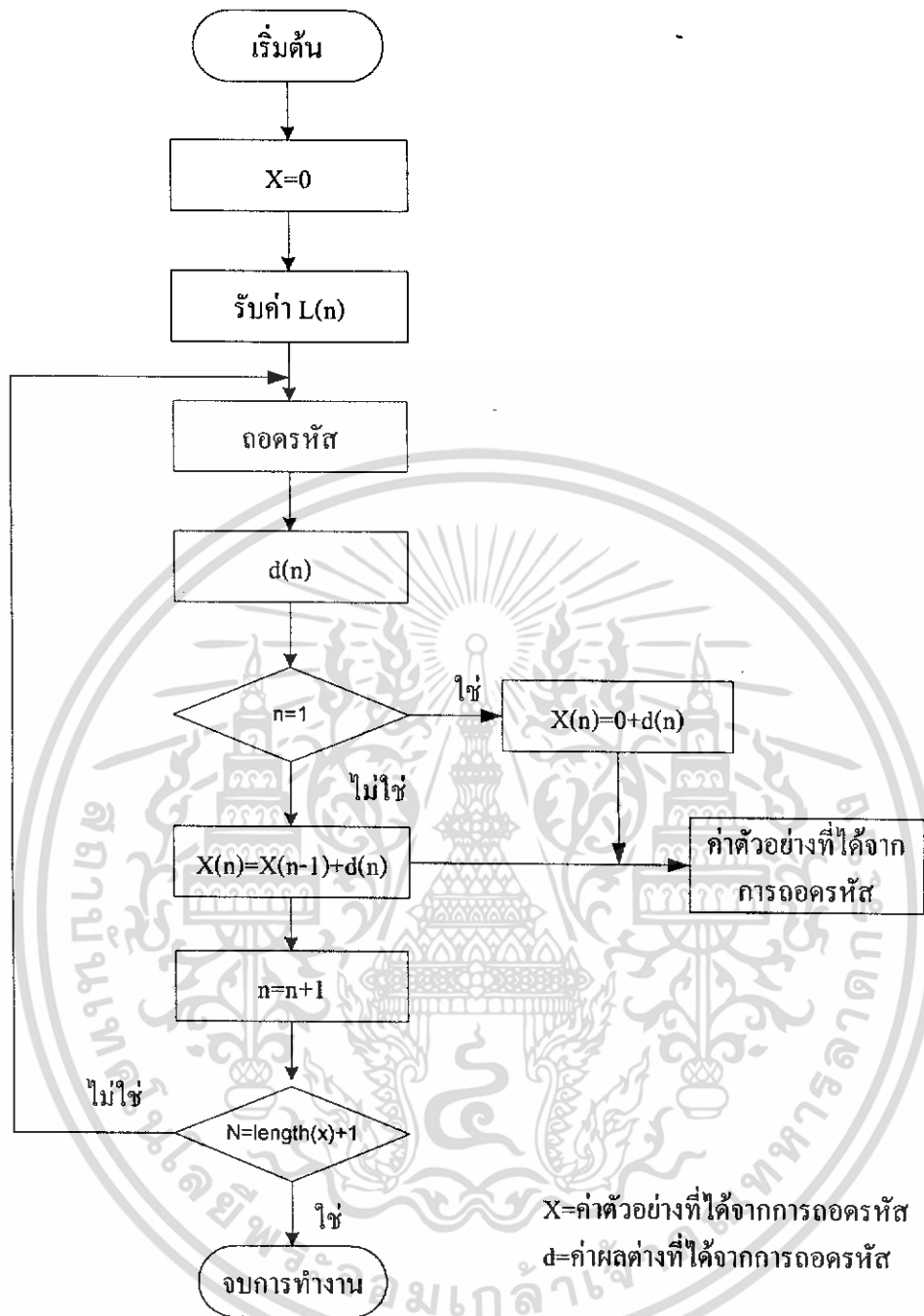
3.3 กระบวนการเข้ารหัสและถอดรหัสสัญญาณ (Flowchart)

จากการคำนวณนำค่าอัลกอริทึมมาแสดงกระบวนการการทำงานในการเข้ารหัสสัญญาณ และการถอดรหัสสัญญาณแบบเอดีพีซีเอ็ม ดังแสดงในรูปที่ 3.1 และ รูปที่ 3.2

รูปที่ 3.1 แสดงกระบวนการเข้ารหัสเสียงแบบเอ็ดจีซีเอ็ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

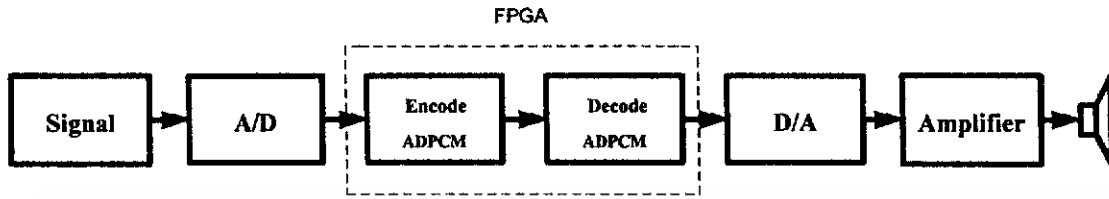

รูปที่ 3.2 แสดงกระบวนการถอดรหัสข้อมูลเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การออกแบบวงจรในการเข้ารหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)

เราจะทำการออกแบบเอฟพีจีเอโดยทำการเขียนโปรแกรมการทำงาน โดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) ทำการคอมไพล์ (Compile) แล้วจำลองการทำงาน (Simulation) ของโปรแกรมแต่ละส่วนที่ได้เขียนขึ้นโดยแบ่งออกเป็นส่วนๆ ดังนี้

รูปที่ 3.3 แสดงบล็อกไดอะแกรมการทำงานของวงจร

3.4.1 ภาคส่งข้อมูล

ภาคส่งข้อมูลประกอบด้วยสัญญาณเสียงเป็นสัญญาณอินพุตและวงจร A/D converter ซึ่งจะทำให้หน้าที่การแปลงสัญญาณเสียงจากสัญญาณอนาลอกให้เป็นสัญญาณดิจิทัลขนาด 8 บิต

3.4.2 เอฟพีจีเอ (FPGA)

ประกอบด้วยการเข้ารหัส เอดีพีซีเอ็ม และการถอดรหัสเอดีพีซีเอ็ม

3.4.2.1 การเข้ารหัสเอดีพีซีเอ็ม

การเข้ารหัสจะประกอบด้วยวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า วงจรเข้ารหัส วงจรจัดระดับสัญญาณ โดยวงจรผลต่างจะทำการหาค่าผลต่าง (dout) ระหว่างสัญญาณปัจจุบัน (x_{in}) และสัญญาณก่อนหน้า (x_{pre})

$$dout = x_{in} - x_{pre}$$

จากนั้นนำค่าสัญญาณผลต่างที่ได้ไปเข้าวงจรเข้ารหัส เพื่อไปทำการจัดระดับการควอนไทซ์ตามค่าสแควร์ไรต์ปัจจุบัน (ss) หลังจากการเข้ารหัสสัญญาณทำให้มีจำนวนบิตที่ลดลงซึ่งจากการทำงานเราจะทำการเข้ารหัสสัญญาณจาก 8 บิตให้เป็น 4 บิต

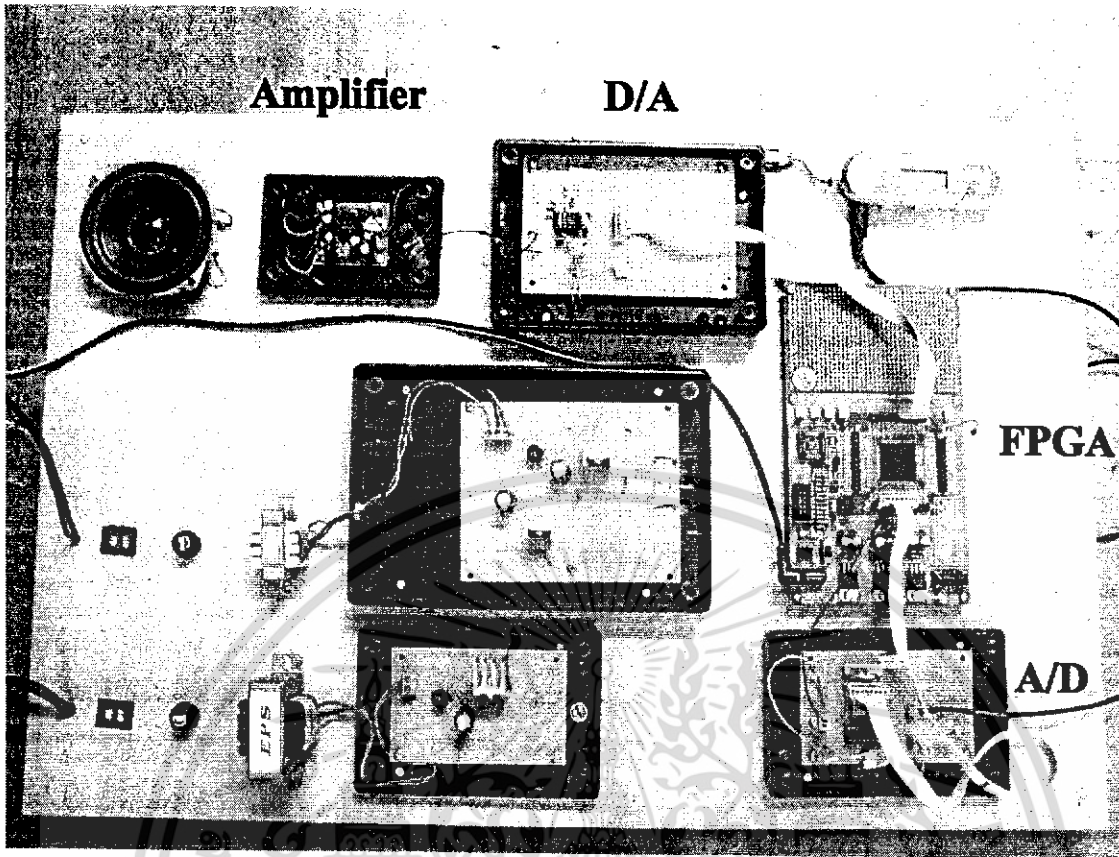
3.4.2.2 การถอดรหัสเอดีพีซีเอ็ม

การถอดรหัสจะประกอบด้วยวงจรถอดรหัส วงจรกู้สัญญาณกลับ โดยวงจรถอดรหัสก็จะทำการถอดรหัสโดยขึ้นกับค่าสแควร์ไรต์เช่นกันเพื่อจะทำให้สัญญาณกลับมาเป็น 8 บิตเหมือนเดิมหลังจากนั้นก็ให้นำไปเข้าวงจรกู้สัญญาณกลับโดยสัญญาณที่ได้จะใกล้เคียงกับสัญญาณเดิม

3.4.3 ภาคแสดงผลข้อมูล

ภาคแสดงผลข้อมูลประกอบด้วยวงจร D/A converter ซึ่งจะทำหน้าที่แปลงสัญญาณดิจิทัลขนาด 8 บิตให้เป็นสัญญาณอนาลอก และวงจรขยายสัญญาณแล้วส่งผ่านไปที่ลำโพงเพื่อทำการกระจายเสียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปที่ 3.4 วงจรในการเข้า-ออกรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

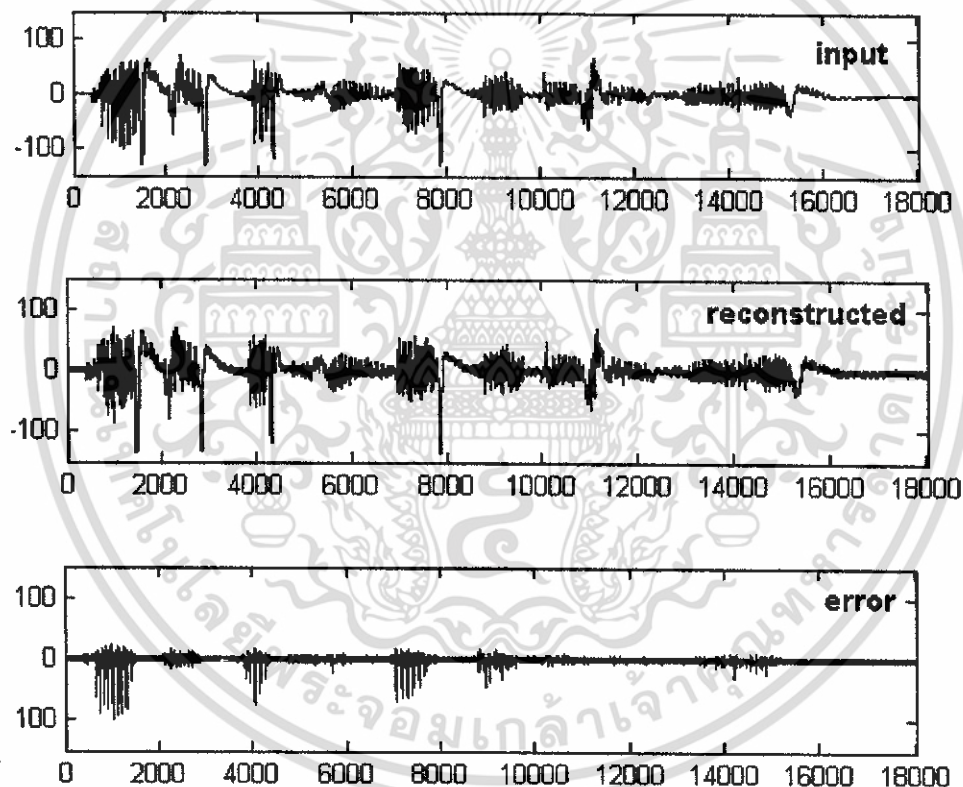
การทดลองและผลการทดลอง

โครงการนี้ได้ทำการศึกษาการเข้ารหัสสัญญาณเสียง โดยใช้หลักการเอดีพีซีเอ็มทำการบีบอัดข้อมูลเสียงจากความยาวแซมเปิล 8 บิต ให้เหลือ 3, 4 หรือ 5 บิต แล้วทำการเปรียบเทียบค่าความผิดพลาด (error) ระหว่างสัญญาณอินพุตกับสัญญาณเอาต์พุตที่ได้ แล้วคำนวณอัตราส่วนของสัญญาณต่อสัญญาณรบกวน (Signal to noise ratio : SNR) รวมทั้งการจำลองการทำงานของการทำงานของการเข้ารหัสสัญญาณเสียงโดยใช้หลักการเอดีพีซีเอ็มด้วยภาษา VHDL และการทำงานของวงจรในการเข้ารหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)

4.1 ผลจากการทำงานด้วยโปรแกรม Matlab

โดยแบ่งให้สัญญาณเสียงอินพุตที่เข้ามามีลักษณะแตกต่างกัน ดังนี้

1. สัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม”

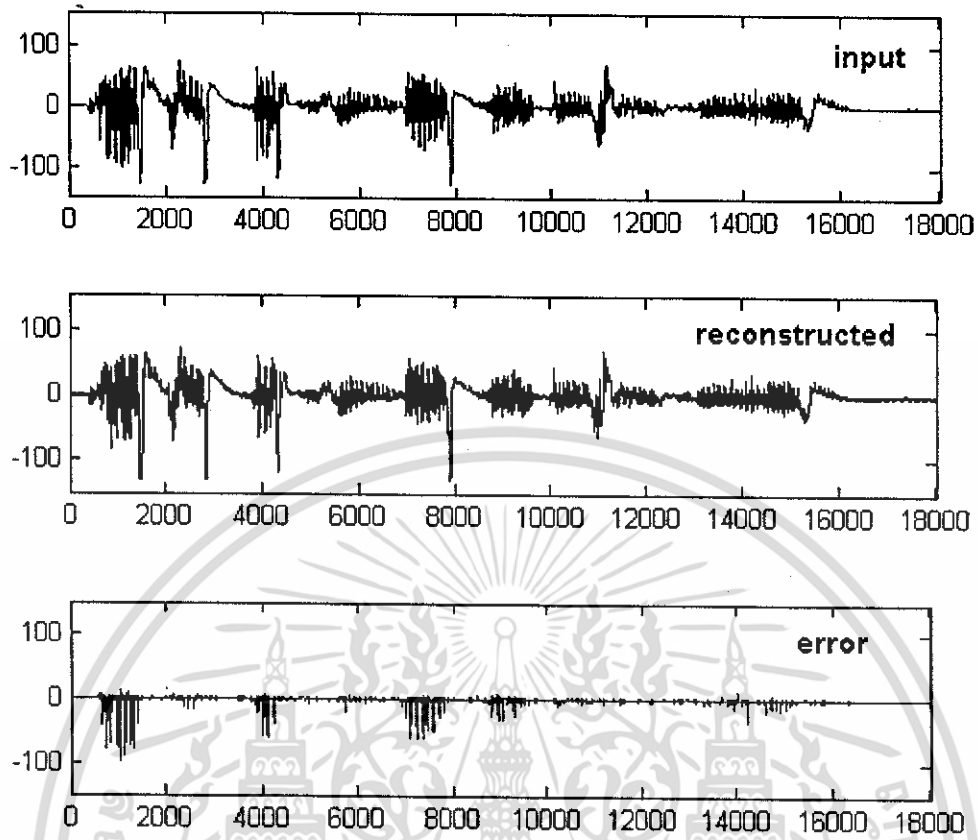
รูปที่ 4.1 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแซมเปิล 8 บิตเหลือ 3 บิต สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.1 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 12.2351$$

ค่าอัตราส่วนของการทำงานบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.67

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

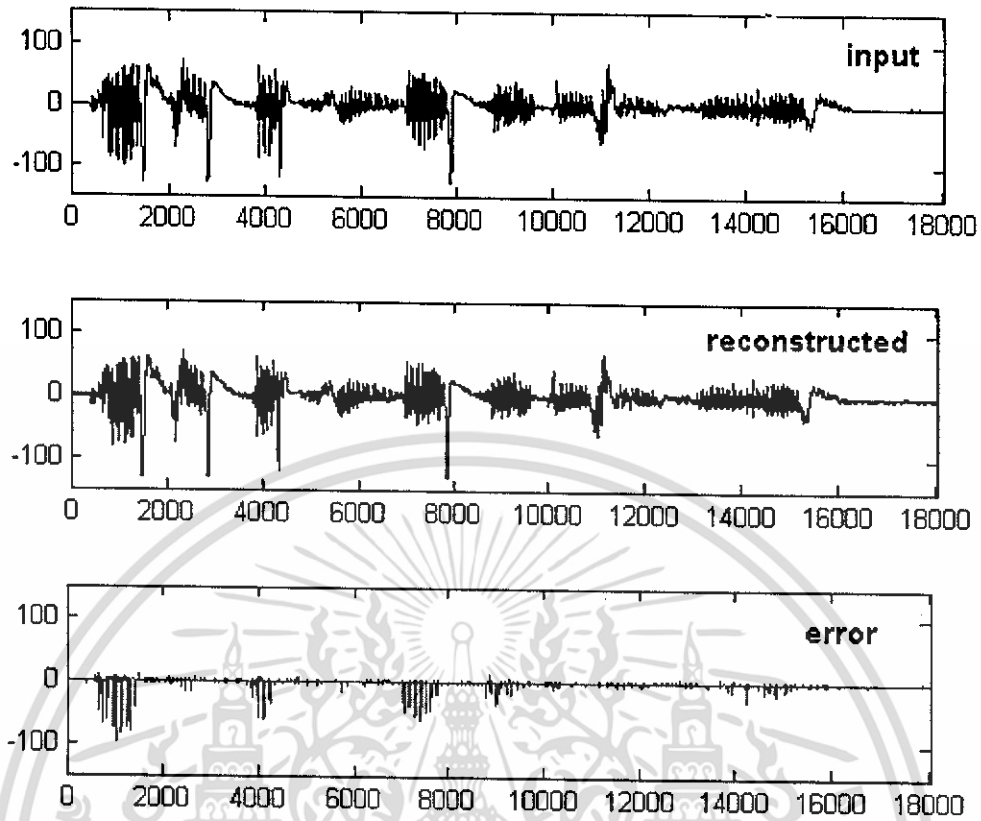

รูปที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแอมพลิจูด 8 บิตเหลือ 4 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.2 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 15.4884$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.00

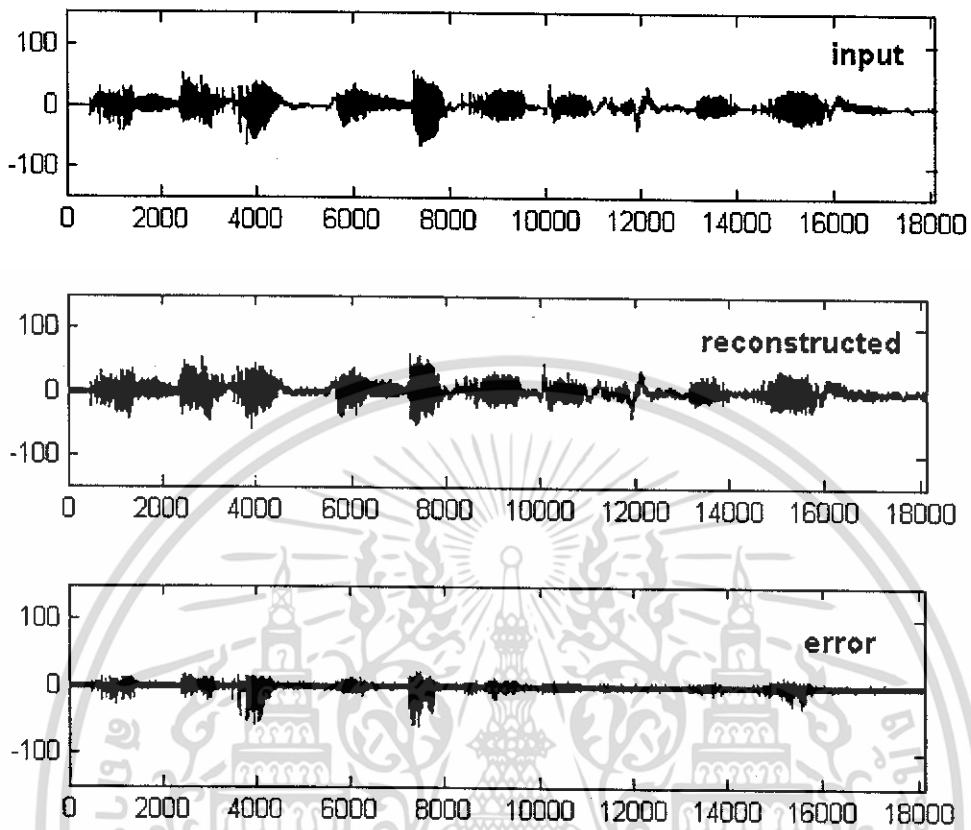
รูปที่ 4.3 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแอมพลิจูด 8 บิตเหลือ 5 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.3 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 15.7644$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 1.6

2. สัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอดีพีซีเอ็ม”

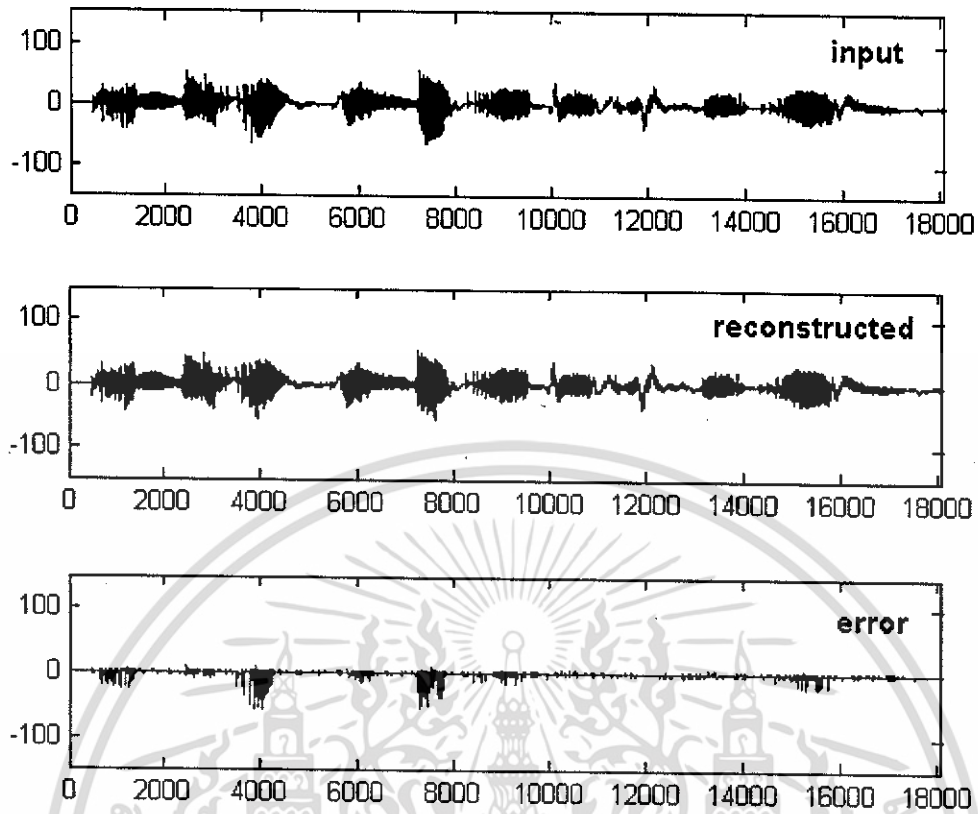

รูปที่ 4.4 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแอมป์ 8 บิตเหลือ 3 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.4 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 5.9904$$

ค่าอัตราส่วนของ การบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.67

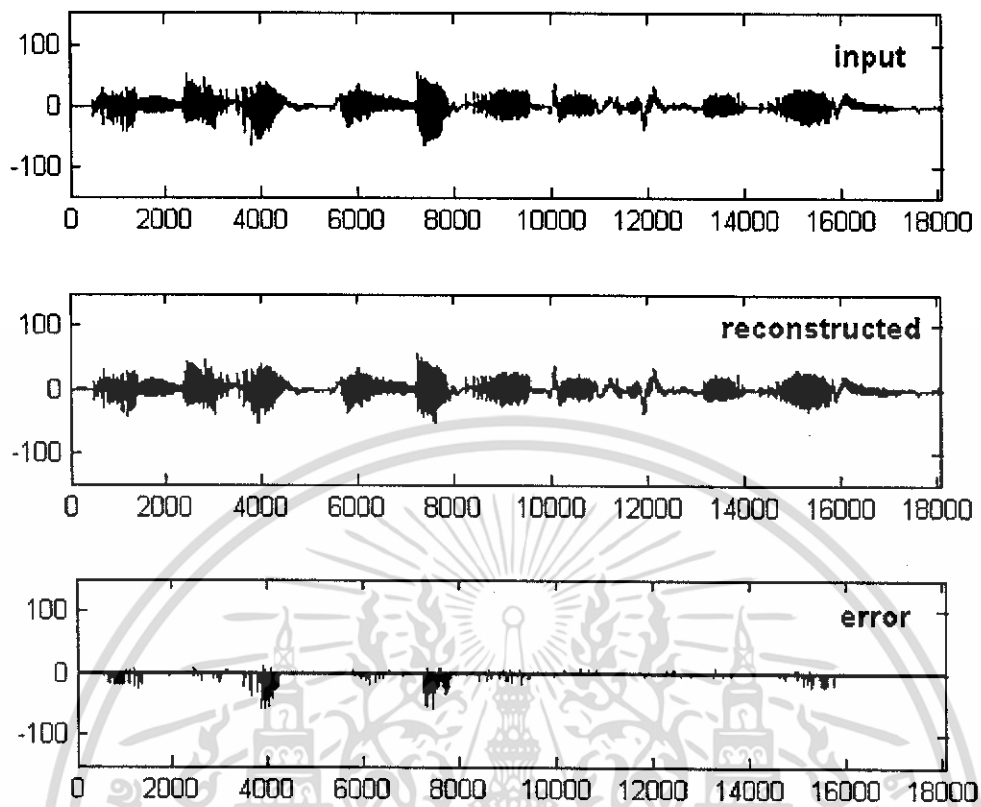

รูปที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.5 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 12.4782$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.00

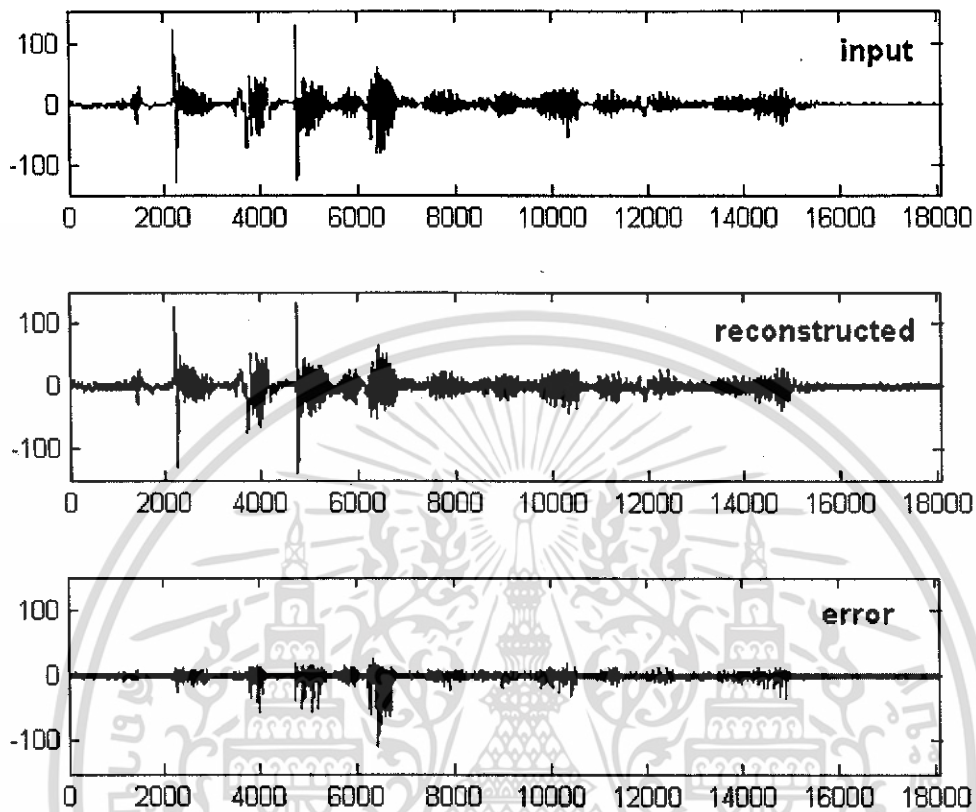
รูปที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.6 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 13.1016$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 1.60

3. สัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดภาษาอังกฤษ “Speech compression using ADPCM”

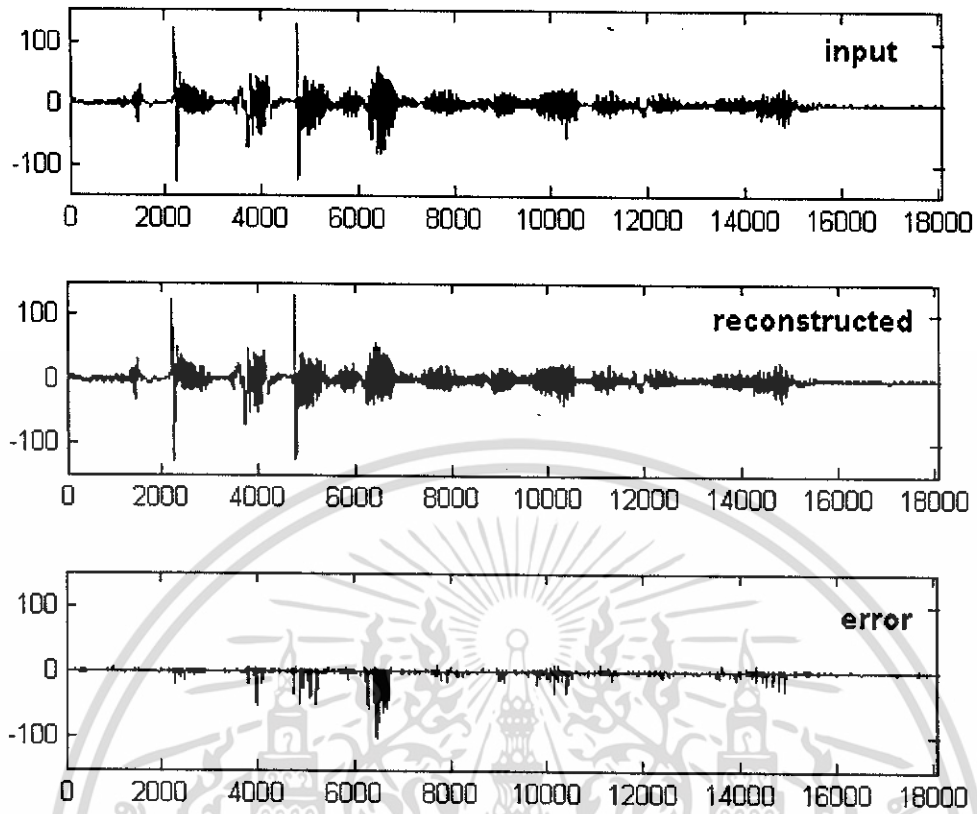

รูปที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.7 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 9.2304$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.67

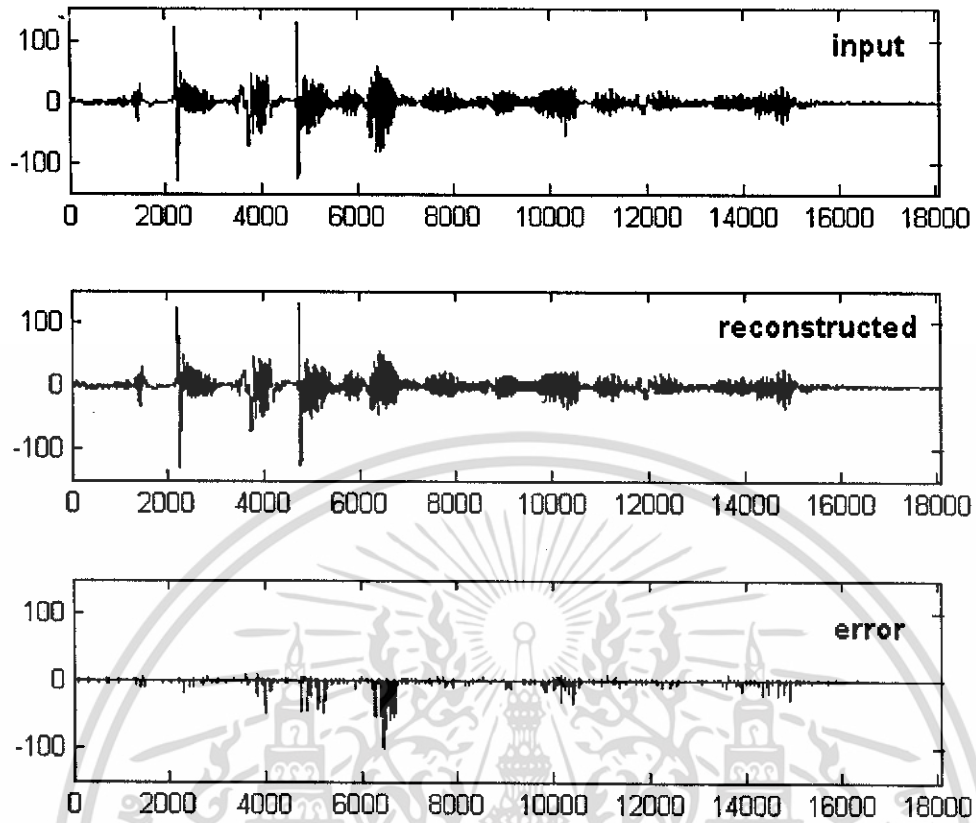

รูปที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.8 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 13.5957$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.00

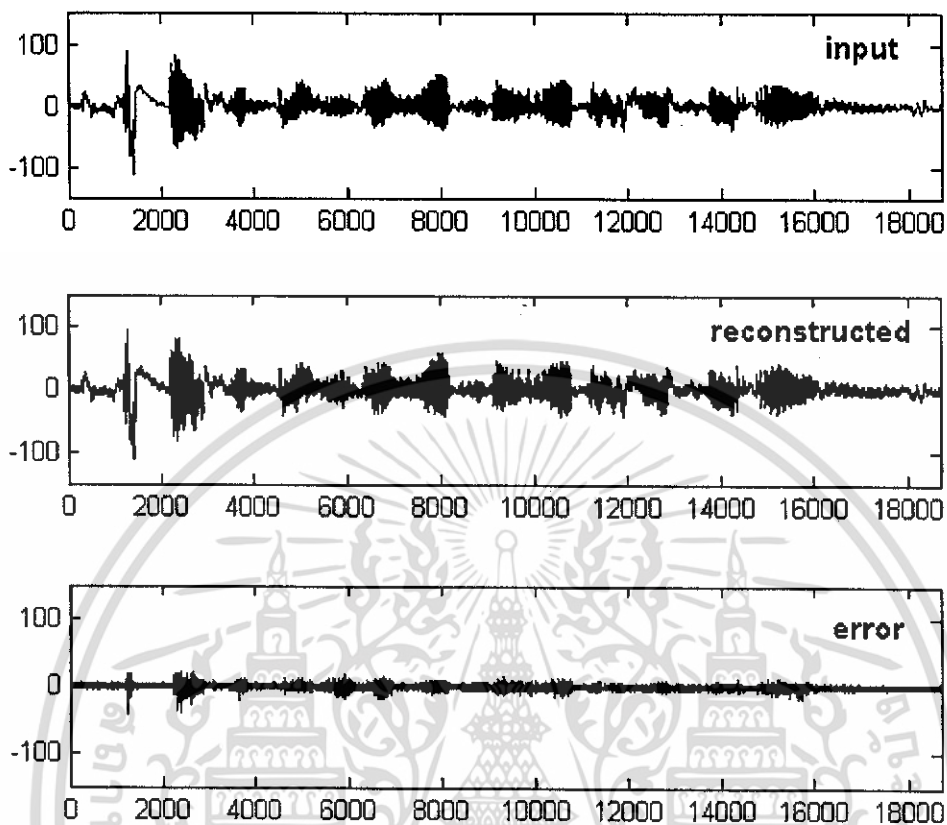
รูปที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.9 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 13.9578$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 1.6

4. สัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดภาษาอังกฤษ "Speech compression using ADPCM"

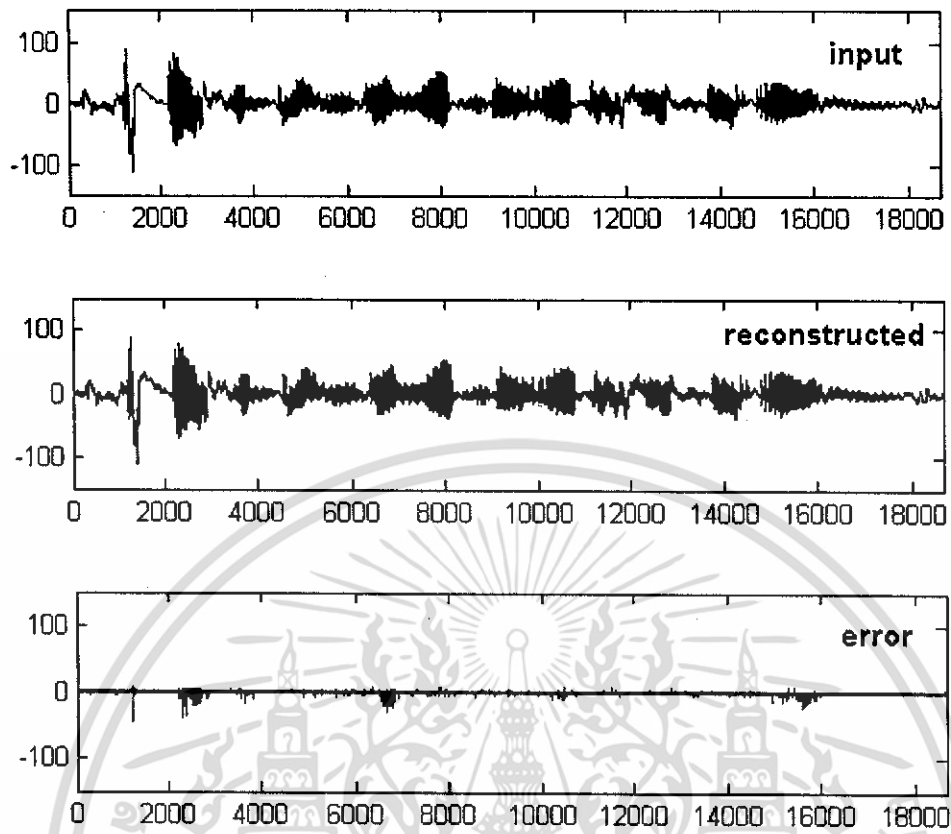

รูปที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 3 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.10 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 11.3204$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.67

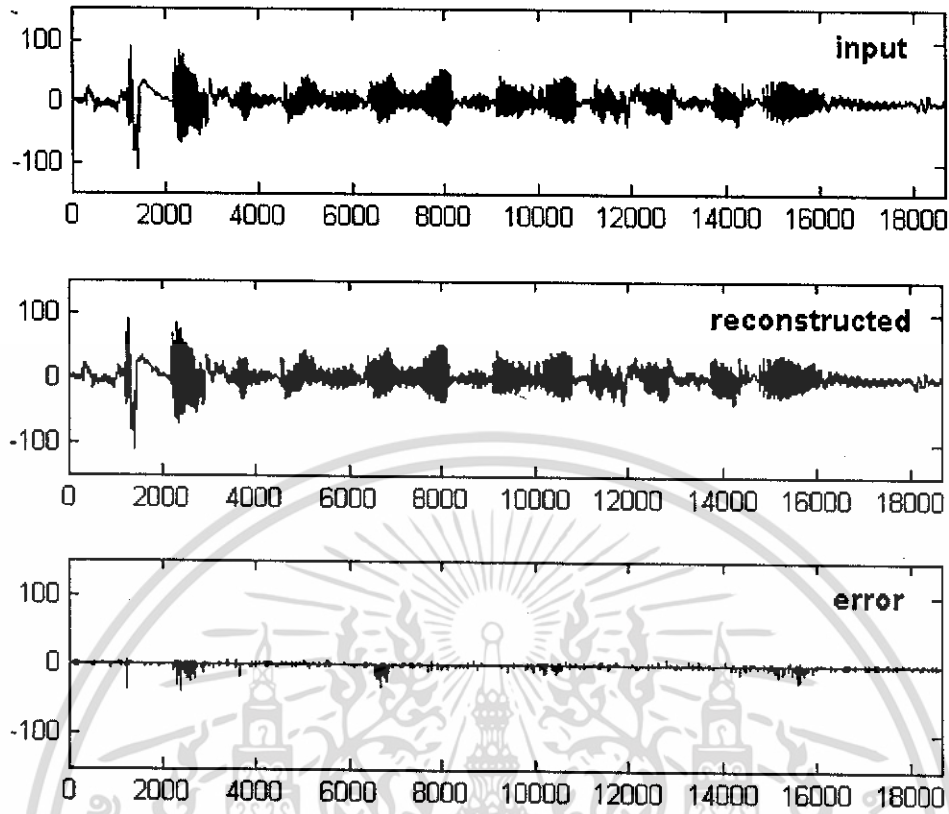

รูปที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 4 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.11 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 19.8729$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 2.00

รูปที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบสัญญาณอินพุตก่อนทำการเข้ารหัสความยาวแชนเนล 8 บิตเหลือ 5 บิต
สัญญาณที่ได้จากการถอดรหัส และค่าความผิดพลาด

จากรูปที่ 4.12 ค่าอัตราส่วนของสัญญาณกับสัญญาณรบกวน มีค่าเท่ากับ

$$SNR = 21.2631$$

ค่าอัตราส่วนของการบีบอัด มีค่าเท่ากับ 1.6

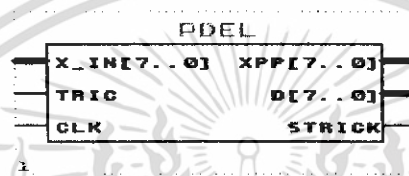
4.2 ผลจากการจำลองการทำงานด้วยภาษา VHDL

จากการออกแบบ สามารถทำการเขียนโปรแกรมการทำงานโดยใช้ภาษาวีเอชดีแอล (VHDL) ทำการคอมไพล์ (Compile) แล้วจำลองการทำงาน (Simulation) ของโปรแกรมแต่ละส่วนที่ได้เขียนขึ้น โดยแบ่งออกเป็นส่วนๆดังนี้

4.2.1 การเข้ารหัส

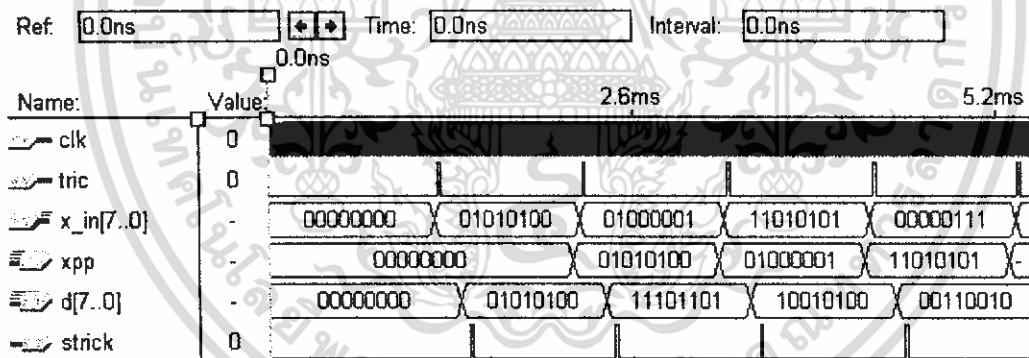
การเข้ารหัสจะประกอบด้วยวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า วงจรเข้ารหัส วงจรจัดระดับสัญญาณ

1) วงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า

รูปที่ 4.13 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า

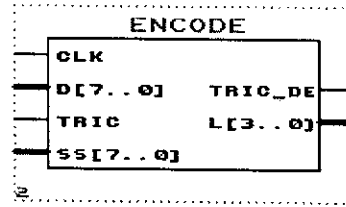
สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.14

รูปที่ 4.14 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า

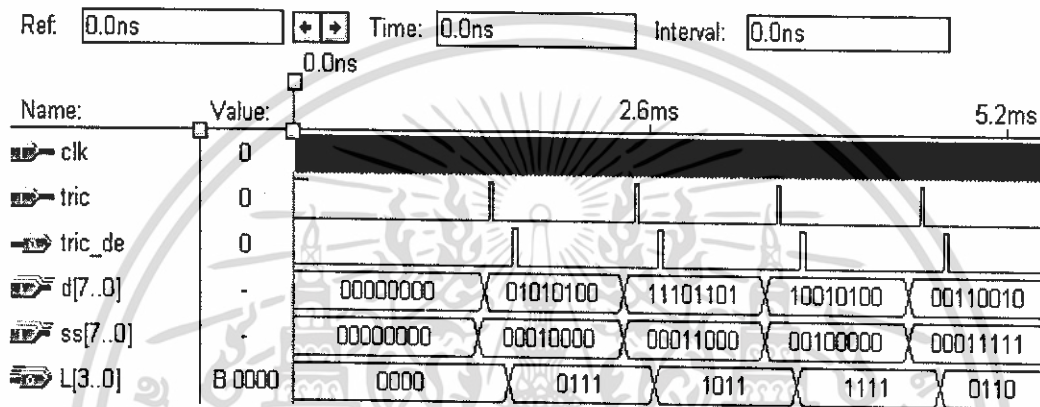
จากการทดลองพบว่า เมื่อสัญญาณ ($x_in[7..0]$) มีค่าเป็น 00000000 ค่าสัญญาณก่อนหน้า (xpp) ก็จะเป็น 00000000 เนื่องจากยังไม่มีค่าสัญญาณ เมื่อสัญญาณมีค่าเป็น 01010100 ค่าสัญญาณก่อนหน้าก็จะ เป็นค่า 00000000 และเมื่อสัญญาณมีค่าเป็น 01000001 สัญญาณก่อนหน้าก็จะ เป็น 01010100 ซึ่งเกินไป ตามการออกแบบ และค่าผลต่าง ($d[7..0] = x_in[7..0] - xpp$) พบว่าเมื่อหาค่าผลต่างระหว่าง 01000001 กับ 01010100 จะได้เป็น 11101101 ซึ่งการจำลองการทำงานได้เป็นไปตามที่ออกแบบไว้ดังรูปที่ 4.14

2) วงจรเข้ารหัส

รูปที่ 4.15 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรเข้ารหัส

สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.16

รูปที่ 4.16 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรเข้ารหัส

จากวิธีการออกแบบการเข้ารหัสเอ็ดดีพีซีเอ็ม โดยการบีบอัดเหลือ 4 บิต มีเงื่อนไขดังนี้

$$B3 = B2 = B1 = B0 = 0$$

$$\text{ถ้า } d(n) < 0$$

$$\text{แล้ว } B3 = 1 \text{ และ } d(n) = ABS(d(n))$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)$$

$$\text{แล้ว } B2 = 1 \text{ และ } d(n) = d(n) - ss(n)$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)/2$$

$$\text{แล้ว } B1 = 1 \text{ และ } d(n) = d(n) - ss(n)/2$$

$$\text{ถ้า } d(n) \geq ss(n)/4$$

$$\text{แล้ว } B0 = 1$$

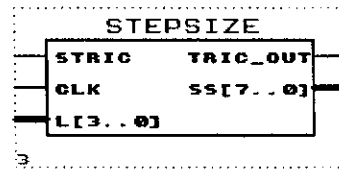
ซึ่งค่ารหัสของเอ็ดดีพีซีเอ็ม:

$$L(n) = (2^3 * B3) + (2^2 * B2) + (2^1 * B1) + B0$$

โดยเมื่อนำค่าผลต่าง (d[7..0]) ซึ่งมีค่า 01010100 จากเงื่อนไขข้างบนจะทำให้เราได้ค่ารหัสเอ็ดดีพีซีเอ็ม (L[3..0]) ซึ่งเป็นสัญญาณที่ถูกบีบอัด มีค่าเป็น 0111 และเมื่อนำค่าผลต่าง (d[7..0]) ซึ่งมีค่า 11101101 จากเงื่อนไขข้างบนจะทำให้เราได้ค่ารหัสเอ็ดดีพีซีเอ็ม (L[3..0]) เป็น 1011 ซึ่งจากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.16 ค่าที่ได้เป็นไปตามค่าที่ออกแบบไว้

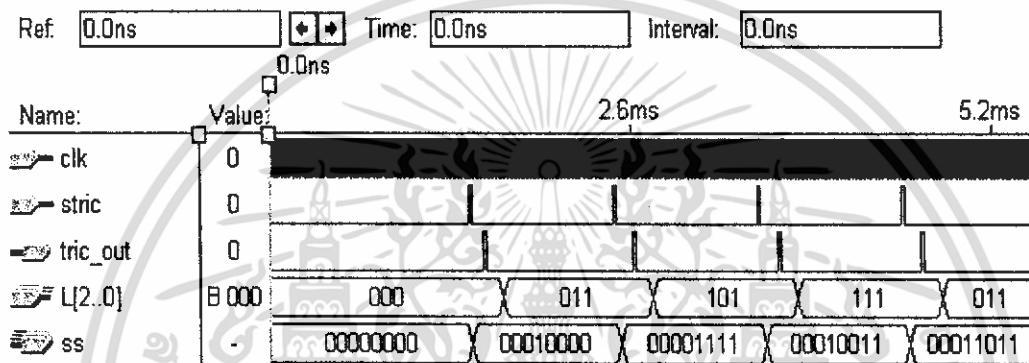
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) วงจรจัดระดับสัญญาณ

รูปที่ 4.17 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรจัดระดับสัญญาณ

สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.18 -

รูปที่ 4.18 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรจัดระดับสัญญาณ

จากการจำลองการทำงาน เมื่อค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม (L[2..0]) เป็น 101 จะได้ค่าสเต็ปไซท์ในแชนเนลถัดไปมีค่าเป็น 00010011

ซึ่งจากการคำนวณจะได้ค่าสเต็ปไซท์ในแชนเนลถัดไปมีค่าเป็น $[ss(n+1)]$

โดยคำนวณค่าได้ดังสมการ

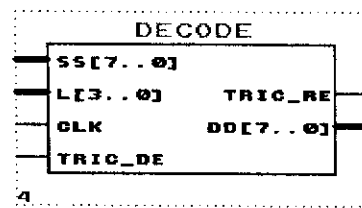
$$ss(n+1) = ss(n) + 1.M(L(n))$$

เมื่อค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม (L[2..0]) เป็น 101 จะได้ค่า $M(L(n))$ จากตารางที่ 3.2 มีค่าเป็น +4 จะได้ค่าสเต็ปไซท์ในแชนเนลถัดไปมีค่าเป็น 00010011 ซึ่งผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าค่าที่ได้จากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.18 มีค่าเช่นเดียวกับค่าที่ได้คำนวณไว้

4.2.2 ส่วนการถอดรหัส

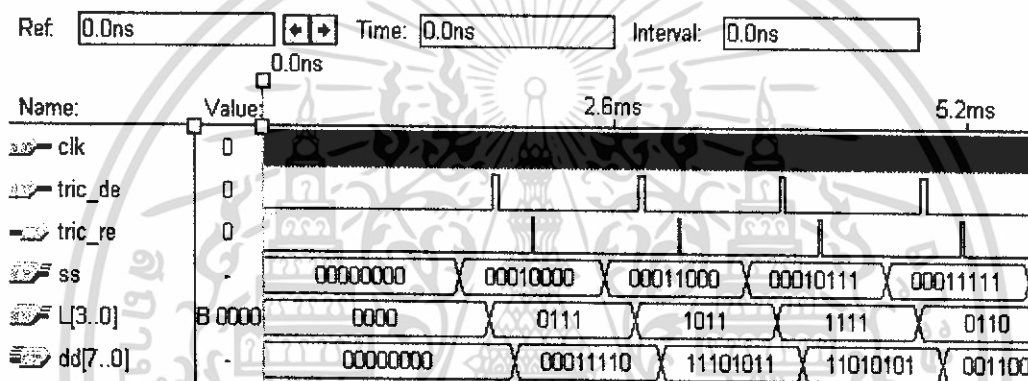
การถอดรหัสจะประกอบด้วยวงจรถอดรหัส วงจรกู้สัญญาณกลับ

1) วงจรถอดรหัส

รูปที่ 4.19 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรถอดรหัส

สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.20

รูปที่ 4.20 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรถอดรหัส

จากการจำลองการทำงานเมื่อ ค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม (L[3..0]) มีค่าเป็น 0111 จะได้ค่าที่ถอดรหัส (dd[7..0]) เป็น 00011110 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับค่าที่ได้จากวิธีการถอดรหัสจากค่ารหัสเอ็ดพีซีเอ็ม 4 บิต โดยมีเงื่อนไขดังนี้

$$d(n) = (ss(n) * B2) + (ss(n) / 2 * B1) + (ss(n) / 4 * B0) + ss(n) / 8$$

$$\text{ถ้า } B3 = 1$$

$$\text{แล้ว } d(n) = d(n) * (-1)$$

โดย ค่าสแต็ปไซท์ (ss) 00010000 มีค่าเป็น 16 จะได้

$$d(n) = (16 * 1) + (8 * 1) + (4 * 1) + (2)$$

$$= 30$$

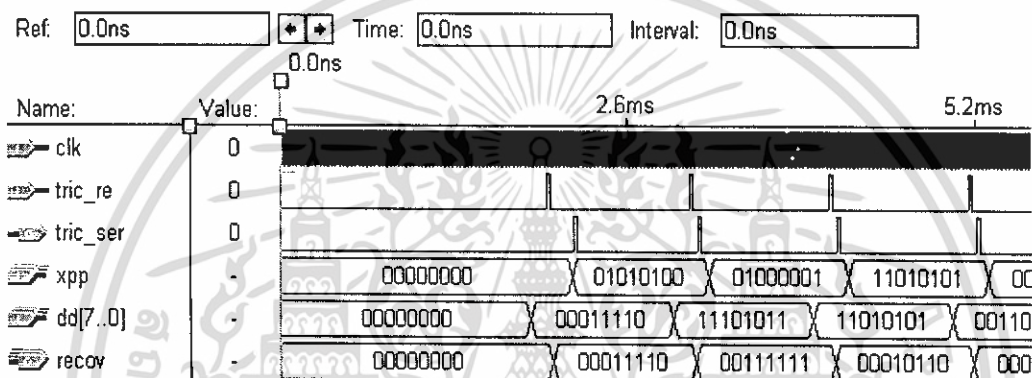
แปลงเป็น binary code จะได้เป็น 00011110 แสดงให้เห็นว่าการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.20 เป็นไปตามวิธีการถอดรหัสที่ได้คำนวณไว้

2) วงจรกู้สัญญาณกลับ

รูปที่ 4.21 แสดงสัญลักษณ์ของวงจรกู้สัญญาณกลับ

สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.22

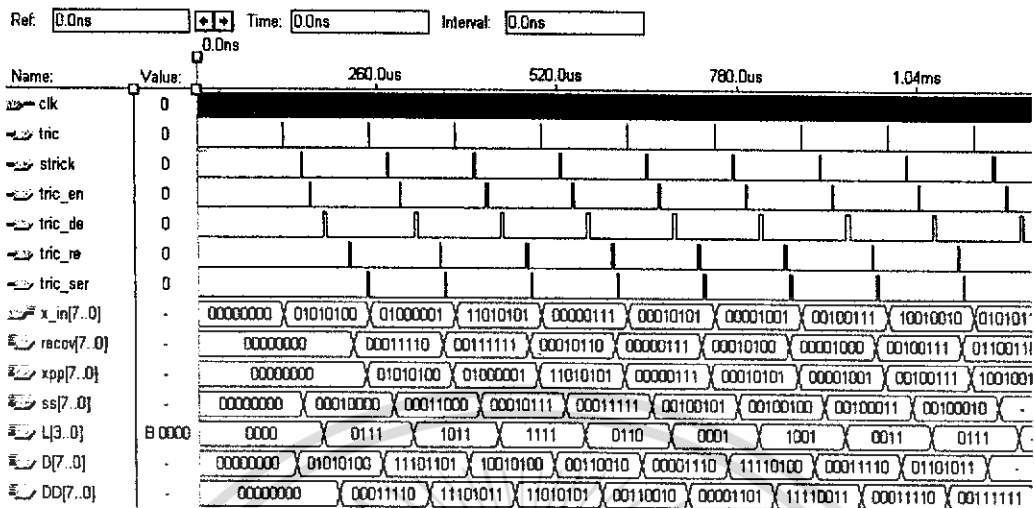

รูปที่ 4.22 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรกู้สัญญาณกลับ

ค่าที่ได้จากการกู้สัญญาณกลับ ($recov = xpp[7..0] + dd[7..0]$) คือการนำค่าสัญญาณก่อนหน้า ($xpp[7..0]$) รวมกับค่าผลต่าง ($dd[7..0]$) ที่ได้จากการถอดรหัสซึ่งเมื่อ ค่าสัญญาณก่อนหน้า ($xpp[7..0]$) มีค่าเป็น 01010100 และค่าผลต่าง ($dd[7..0]$) มีค่าเป็น 11101011 จะได้ค่าที่กู้สัญญาณกลับเป็น 00111111 ซึ่งจากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.22 มีผลที่ได้เช่นเดียวกับที่ได้ออกแบบไว้

นำวงจรในแต่ละส่วนการทำงานมาต่อรวมกัน เป็นวงจรรวมดังรูปที่ 4.23

สามารถทำการจำลองการทำงานได้ดังรูปที่ 4.24

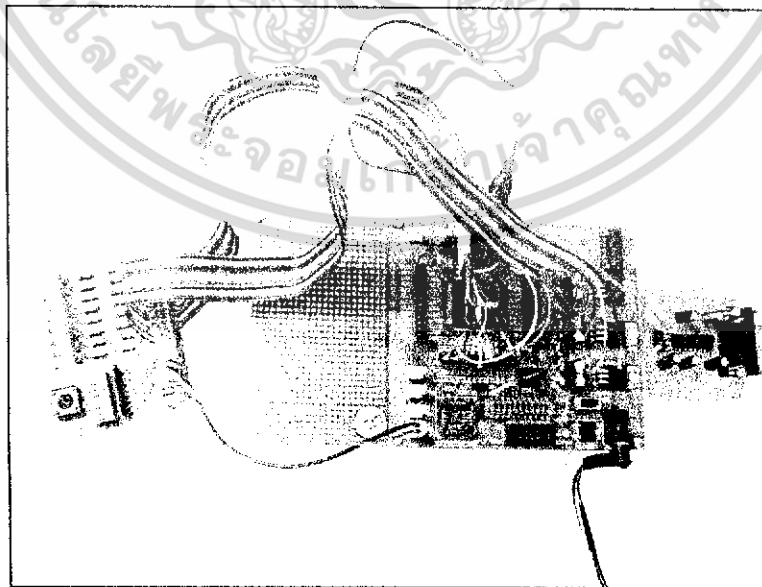

รูปที่ 4.24 แสดงผลการจำลองการทำงานของวงจรรวม

จากวงจรรวมเมื่อเราทำการเข้ารหัสสัญญาณและถอดรหัสสัญญาณ จะพบว่าค่าที่ได้นั้นจะมีค่าเท่ากับค่าเดิมหรือใกล้เคียงค่าเดิม เนื่องจากการเข้ารหัสเสียงแบบเอ็ดดีพีซีเอ็มซึ่งเป็นการบีบอัดสัญญาณที่มีการสูญเสียจึงทำให้ข้อมูลที่ได้มีค่าเท่ากับค่าเดิมหรือใกล้เคียงค่าเดิมได้

4.3 ผลการทำงานของวงจรในการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA) โดยใช้มอนิเตอร์บอร์ด

ทำการทดสอบการทำงานโดยการนำโปรแกรมที่ได้ทำการโปรแกรมลงบนบอร์ด FPGA แล้วทดสอบ โดยการป้อนข้อมูลผ่านมอนิเตอร์บอร์ดและแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ด

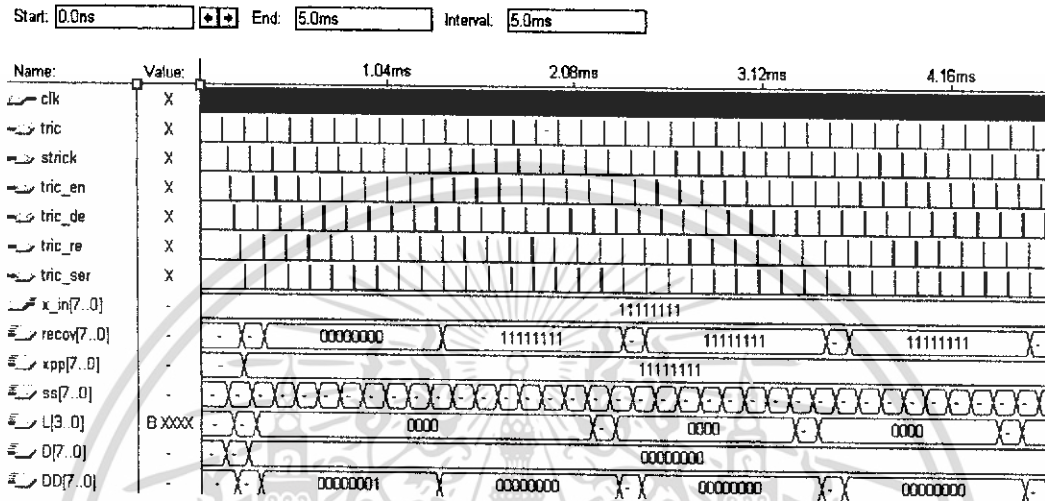

รูปที่ 4.25 แสดงบอร์ด FPGA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการทดลองส่วนการทำงานบนบอร์ด FPGA

1) เมื่อทำการป้อนค่า 11111111 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงาน ดังรูปที่ 4.26 จะมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 11111111 หรือ 11111110 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ด จะได้เป็น 11111111 ดังรูปที่ 4.27 ผลที่ได้มีสัญญาณตรงตามที่ป้อนค่าซึ่งเป็นไปตามการจำลองการทำงาน

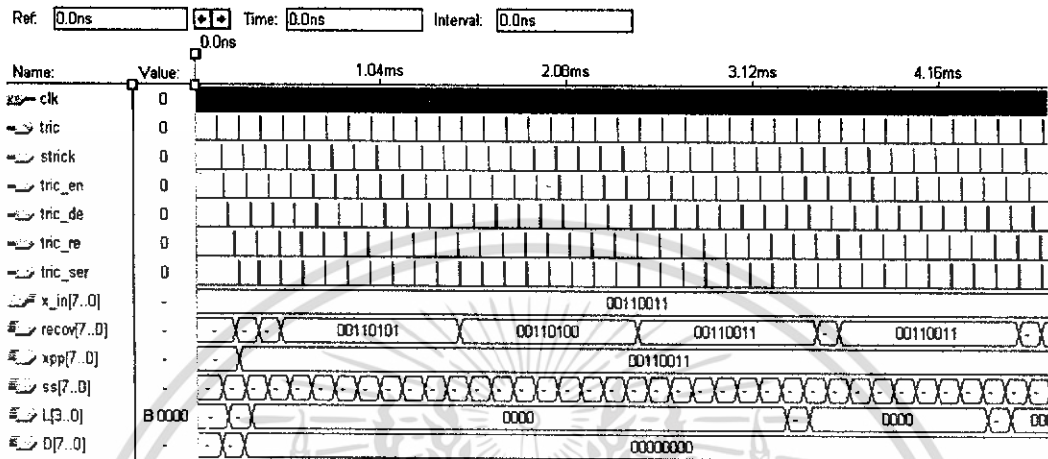
รูปที่ 4.26 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 11111111

รูปที่ 4.27 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 11111111

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) เมื่อทำการป้อนค่า 00110011 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.28 ซึ่งมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 00110101, 00110100 หรือ 00110011 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ดจะได้เป็น 00110011 ดังรูปที่ 4.29 ผลที่ได้มีสัญญาณตรงตามที่ป้อนค่าซึ่งเป็นไปตามการจำลองการทำงาน

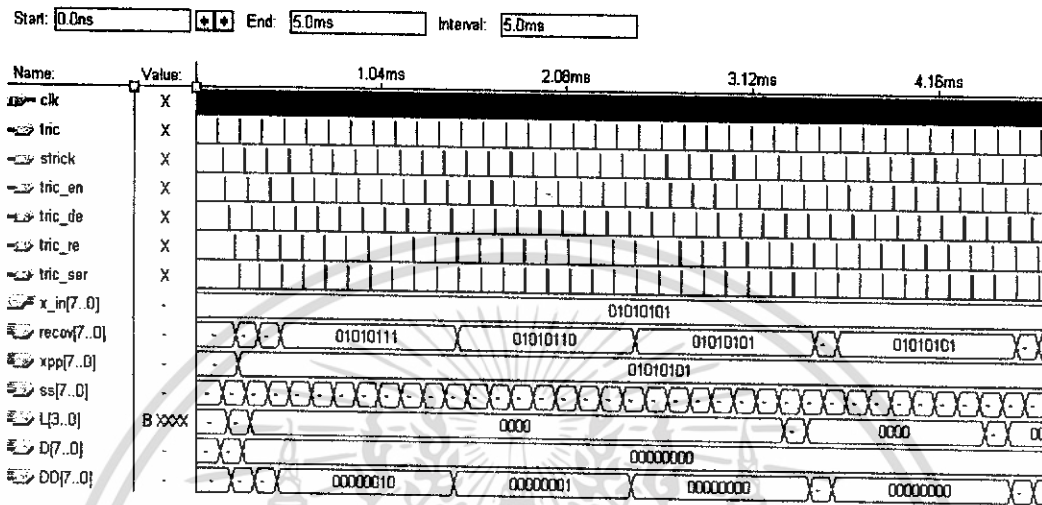
รูปที่ 4.28 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 00110011

รูปที่ 4.29 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 00110011

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) เมื่อทำการป้อนค่า 01010101 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.30 ซึ่งมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 01010111, 01010110 หรือ 01010101 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ดจะได้เป็น 01010101 ดังรูปที่ 4.31 ผลที่ได้มีสัญญาณตรงตามที่ป้อนค่าซึ่งเป็นไปตามการจำลองการทำงาน

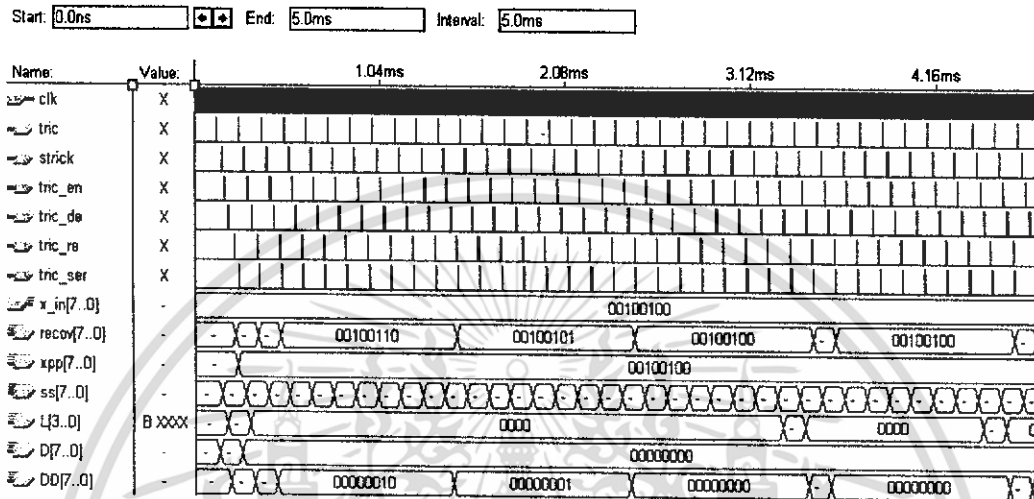
รูปที่ 4.30 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 01010101

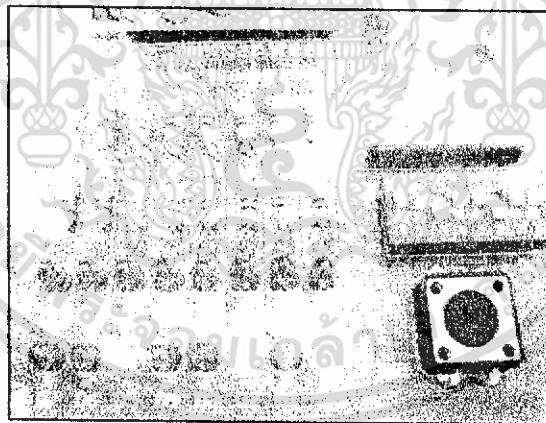
รูปที่ 4.31 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 01010101

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) เมื่อทำการป้อนค่า 00100100 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.32 ซึ่งมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 00100110, 00100101 หรือ 00100100 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอเนอริเตอร์บอร์ดจะได้เป็น 00100101 ดังรูปที่ 4.33 ผลที่ได้มีค่าสัญญาณไม่ตรงตามที่ป้อนแต่ก็มีค่าใกล้เคียงกับผลการจำลองการทำงาน

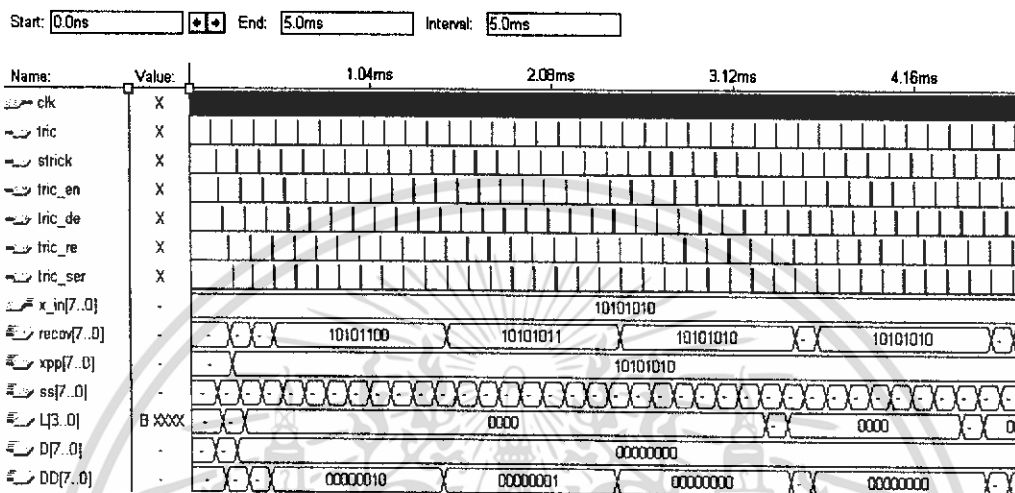
รูปที่ 4.32 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 00100100

รูปที่ 4.33 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 00100100

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) เมื่อทำการป้อนค่า 10101010 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงานดังรูปที่ 4.34 ซึ่งมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 10101100, 10101011 หรือ 10101010 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ดจะได้เป็น 10101011 ดังรูปที่ 4.35 ผลที่ได้มีค่าสัญญาณไม่ตรงตามที่ป้อนแต่ก็มีค่าใกล้เคียงกับผลการจำลองการทำงาน

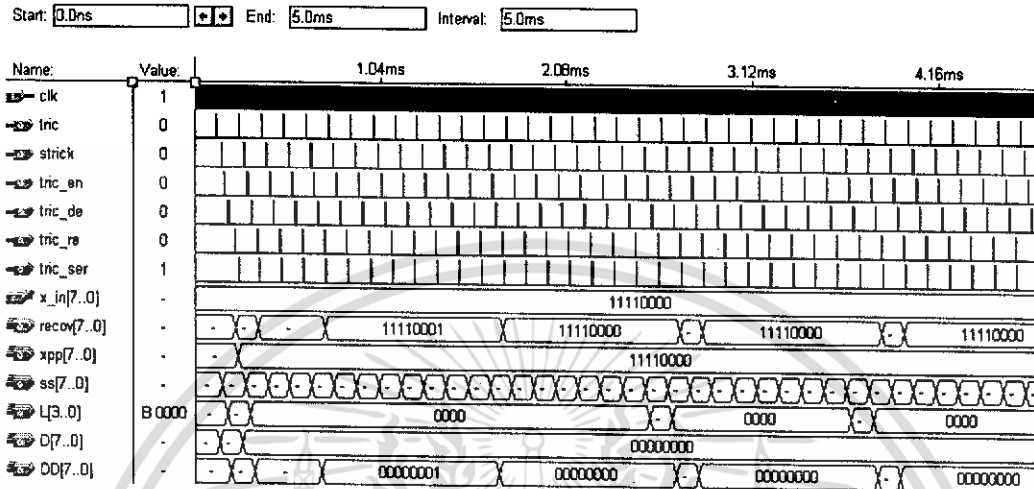
รูปที่ 4.34 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 10101010

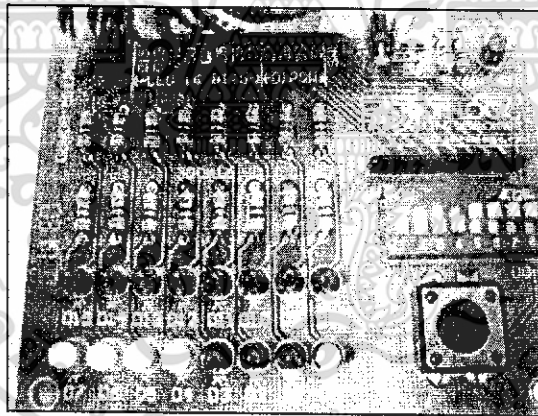
รูปที่ 4.35 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 10101010

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) เมื่อทำการป้อนค่า 11110000 ผลที่ได้จากการจำลองการทำงาน ดังรูปที่ 4.36 จะมีค่าที่เป็นไปได้เป็น 11110001 หรือ 11110000 และเมื่อทำการทดลองโดยแสดงผลบนมอนิเตอร์บอร์ด จะได้เป็น 11110001 ดังรูปที่ 4.37 ผลที่ได้มีค่าสัญญาณไม่ตรงตามที่ป้อนแต่ก็มีค่าใกล้เคียงกับผลการจำลองการทำงาน

รูปที่ 4.36 แสดงผลการจำลองการทำงานเมื่อป้อนค่า 11110000

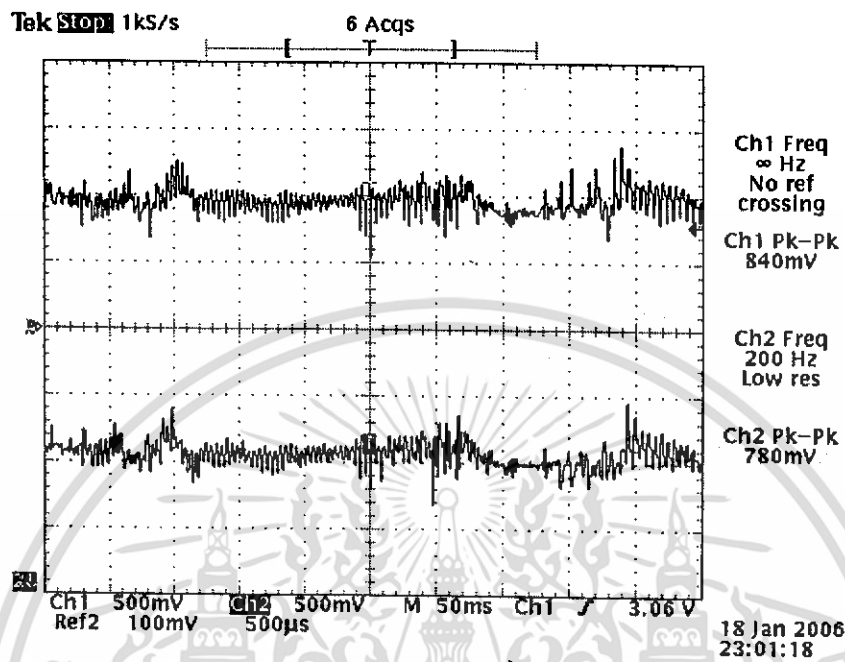
รูปที่ 4.37 แสดงผลเมื่อป้อนค่า 11110000

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ผลการทำงานของวงจรในการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ (FPGA)

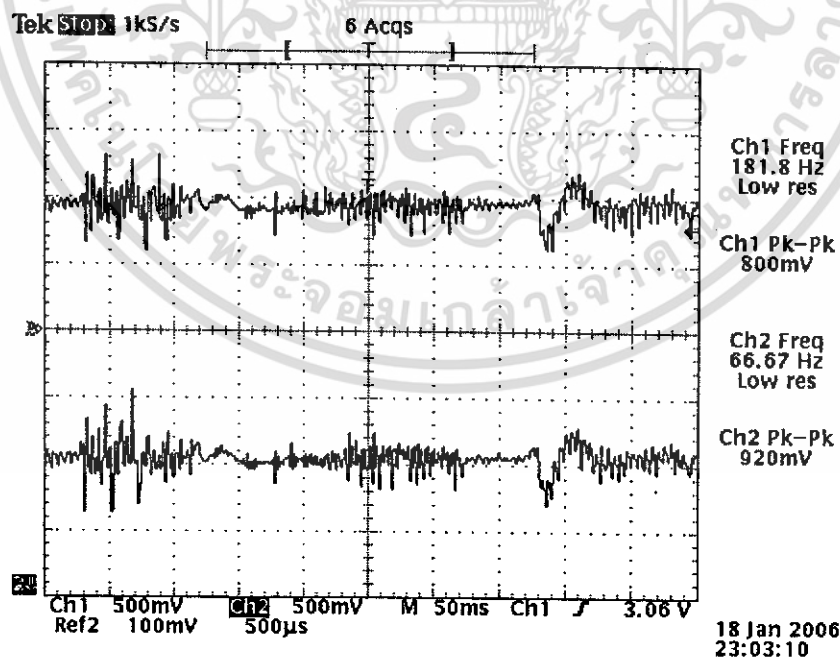
โดยแบ่งให้สัญญาณเสียงอินพุตที่เข้ามามีลักษณะแตกต่างกัน ดังนี้

1. สัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอคิพีซีเอ็ม”

รูปที่ 4.38 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุตที่ผ่านการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)

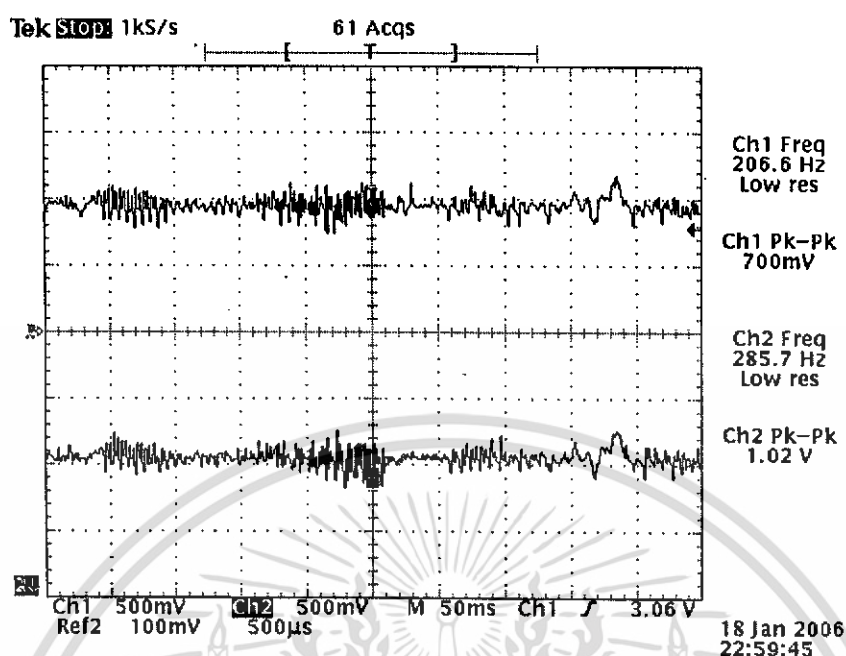
2. สัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า “การบีบอัดเสียงแบบเอคิพีซีเอ็ม”

รูปที่ 4.39 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุตที่ผ่านการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)

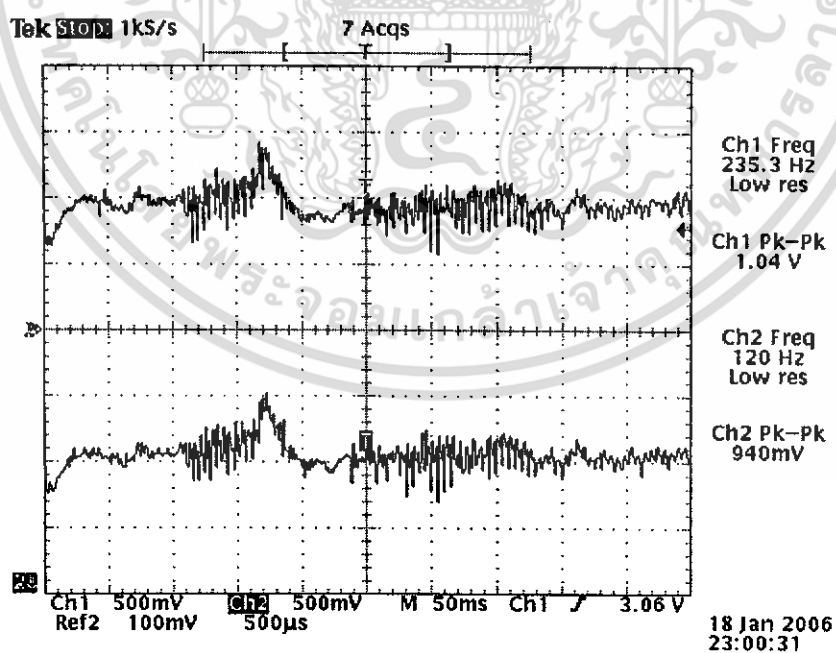
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. สัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดภาษาอังกฤษ "Speech compression using ADPCM"

รูปที่ 4.40 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุตที่ผ่านการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)

4. สัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดภาษาอังกฤษ "Speech compression using ADPCM"

รูปที่ 4.41 แสดงสัญญาณอินพุตเทียบกับสัญญาณเอาต์พุตที่ผ่านการเข้า-ถอดรหัสด้วยเอฟพีจีเอ(FPGA)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุป

จากที่ได้ทำการทดลองการเข้ารหัสแบบเอซีทีซีเอ็ม เมื่อทำการบีบอัดสัญญาณให้มีจำนวนบิตน้อยลงพบว่าคุณภาพของสัญญาณเสียงที่ได้จะแย่ลง ซึ่งเห็นได้จากค่าอัตราส่วนของสัญญาณต่อสัญญาณที่เกิดความผิดพลาด (SNR)

เมื่อเรานำข้อมูลจากความยาวแซมเปิล 8 บิต ให้เหลือ 3, 4 และ 5 บิต ผลการทดลองเป็นดังตาราง

จำนวนบิตที่ได้จากการบีบอัด (บิต)	ค่า SNR ของ ADPCM
3	12.2351
4	15.4848
5	15.7644

ตารางที่ 5.1 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า
“การบีบอัดเสียงแบบเอซีทีซีเอ็ม”

จำนวนบิตที่ได้จากการบีบอัด (บิต)	ค่า SNR ของ ADPCM
3	7.0881
4	12.4782
5	12.1016

ตารางที่ 5.2 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า
“การบีบอัดเสียงแบบเอซีทีซีเอ็ม”

จำนวนบิตที่ได้จากการบีบอัด (บิต)	ค่า SNR ของ ADPCM
3	3.2304
4	13.5957
5	13.9578

ตารางที่ 5.3 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้ชายที่พูดคำว่า
“Speech compression using ADPCM”

จำนวนบิตที่ได้จากการบีบอัด (บิต)	ค่า SNR ของ ADPCM
3	11.3204
4	19.8729
5	21.2631

ตารางที่ 5.4 แสดงค่า SNR ที่ได้จากการบีบอัดสัญญาณเสียงของผู้หญิงที่พูดคำว่า
“Speech compression using ADPCM”

ซึ่งเห็นได้ว่าคุณภาพของสัญญาณที่ได้จากการบีบอัดให้เหลือ 5 บิตจะมีคุณภาพดีที่สุดและคุณภาพจากสัญญาณที่ได้จากการบีบอัดให้เหลือ 3 บิตจะมีคุณภาพแย่มากที่สุด

และจากการเข้ารหัส - ถอดรหัสแบบเอ็ดจีพีซีเอ็มบนบอร์ด FPGA เมื่อทำการป้อนสัญญาณอินพุตเพื่อทำการเข้ารหัสและทำการถอดรหัส ค่าสัญญาณเอาต์พุตที่ได้มีค่าใกล้เคียงกับสัญญาณอินพุตซึ่งแสดงว่าการทำงานที่ได้ออกแบบไว้สามารถที่จะใช้ได้จริงในการบีบอัดสัญญาณเพื่อส่งสัญญาณด้วยจำนวนบิตที่ลดลงโดยได้สัญญาณเดิมกลับมามากที่สุด

ข้อได้เปรียบของระบบการเข้ารหัสสัญญาณแบบเอ็ดจีพีซีเอ็ม ที่เหนือกว่าระบบการเข้ารหัสสัญญาณแบบพีซีเอ็มและแบบดีพีซีเอ็ม คือ

1. สามารถลดจำนวนบิตที่ใช้ในการเข้ารหัสสัญญาณได้มากกว่า เนื่องจากใช้การเข้ารหัสจากค่าผลต่างของสัญญาณที่อยู่ข้างเคียงกันซึ่งมีค่าน้อย และมีการปรับขึ้นระดับของการควอนไทซ์ตามขนาดของสัญญาณผลต่าง จึงสามารถลดจำนวนบิตที่ใช้เข้ารหัสส่งได้มากกว่าระบบพีซีเอ็มและดีพีซีเอ็ม ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการลดขนาดของข้อมูลลงด้วย ทำให้ประหยัดหน่วยความจำที่ใช้ในการเก็บข้อมูลลงได้

2. มีคุณสมบัติในการใช้สายส่งสัญญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าระบบพีซีเอ็ม และระบบดีพีซีเอ็ม เนื่องจากอัตราเร็วที่ใช้ในการส่งสัญญาณจะลดลงเมื่อขนาดของข้อมูลลดลง จึงสามารถเพิ่มจำนวนของสัญญาณที่จะส่งไปในสายส่งได้มากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

- [1] ถวิล กิ่งทอง, “เทคโนโลยีการส่งสัญญาณดิจิทัล”, กรุงเทพฯ: ตำราชุดวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- [2] มนัส สังวรศิลป์, วรรัตน์ ภัทรอมรกุล, “คู่มือการใช้งาน MATLAB ฉบับสมบูรณ์”, สำนักพิมพ์ อินโฟเพรส พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ.2543
- [3] วิวัฒน์ กิรานนท์, “วิศวกรรมสื่อสาร”, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- [4] CCITT Recommendation G.726, “CCITT 40, 32, 24, 16 kbps ADPCM”
- [5] Kishan Shanoi, “Digital Signal Processing In-Telecommunication” United State of America: Prentice-Hall International Editions

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรมที่เขียนด้วยวีเอชดีแอล (VHDL)

โปรแกรม DIVIDER_1200

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1164.all;
entity divider_1200 is
port(clk : in std_logic;
      clkout : out std_logic);
end divider_1200;
architecture rtl of divider_1200 is
signal count : integer range 0 to 1199;
begin
process (clk)
begin
if (clk'event and clk = '1') then
if (count < 1199) then
count <= count+1;
clkout <= '0';
elsif(count <= 1199)then
count <=0;
clkout <= '1';
end if;
end if;
end process;
end rtl;

```


เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม DIVIDER_24

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1164.all;
entity divider_24 is
port(clk : in std_logic;
      clkout : out std_logic);
end divider_24;
architecture rtl of divider_24 is
signal count : integer range 0 to 23;
begin
process (clk)
begin
if (clk'event and clk = '1') then
    if (count < 1) then
        count <= count+1;
        clkout <= '1';
    elsif(count <= 23) then
        count <= count+1;
        clkout <= '0';
    else
        count <= 0;
    end if;
end if;
end process;
end rtl;

```


เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม PDEL

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1644.ALL;
use ieee.std_logic_unsigned.all;
use ieee.std_logic_arith.all;
Entity pdel is
port(x_in : in std_logic_vector(7 downto 0);
      tric,clk : in std_logic;
      xpp,d : out std_logic_vector(7 downto 0);
      strick : out std_logic);
end;
Architecture rtl of Pdel is
signal buff : std_logic_vector (7 downto 0);
begin
process (x_in,tric,clk)
variable delay : integer range 0 to 50:=0;
variable delay1,delay2 :integer range 0 to 50:=0;
variable state : std_logic_vector(1 downto 0):="00";
variable x_pre,buff,xp,buf : std_logic_vector(7 downto 0)
:= "00000000";
variable dout : std_logic_vector(7 downto 0):="00000000";
begin
if clk'event and clk = '1' then
case state is
when "00" =>
if tric = '1' then
state := "01";
strick <= '0';
end if;
when "01" =>
if delay = 5 then
x_pre := buff;
buff := x_in;
dout := x_in - x_pre;
state := "10";
else
delay := delay+1;
end if;
when "10" =>
d <= dout;
if delay1 = 3 then
strick <= '1';
state := "11";
else
strick <= '0';
delay1 := delay1+1;
end if;
when "11" =>
strick <= '0';
if delay2 = 35 then
xp := buf;
buf := x_pre;
xpp <= xp;
delay := 0;
delay1 := 0;
delay2 := 0;
state := "00";

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

```
else
    delay2 := delay2+1;
    state := "11";
end if;
when others =>
    state := "00";
end case;
end if;
end process;
end rtl;
```


เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม ENCODE

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1164.ALL;
use ieee.std_logic_arith.all;
use ieee.std_logic_unsigned.all;
entity encode is
port( clk : in std_logic;
      d : in std_logic_vector(7 downto 0);
      tric : in std_logic;
      ss : in std_logic_vector(7 downto 0);
      tric_de : out std_logic;
      L : out std_logic_vector(3 downto 0);
end encode ;
architecture con of encode IS
  signal sd,sh,shh :std_logic_vector(9 downto 0);
  signal inp1,inp2,inp_1,inp_a,inp_b:std_logic_vector(9 downto 0);
begin
  process (clk,d,ss)
    variable a,B3,B2,B1,B0:std_logic := '0';
    variable state : std_logic_vector (2 downto 0) :="000";
    variable delay,delay1:integer range 0 to 10;
  begin
    if clk'event and clk = '1' then
      case state is
        when "000"=>
          if tric = '1' then
            tric_de <= '0';
            inp1 <= d&"00";
            inp2 <= ss&"00";
            state := "001";
          end if;
        when "001"=>
          a := inp1(9);
          if a = '1' then
            sd <= (inp1 nor "000000000")+ '1';
            B3 := '1' ;
          else
            B3 := '0';
          end if;
          state := "110";
        when "110"=>
          if B3 = '1' then
            inp_1 <= sd;
          else
            inp_1 <= inp1;
          end if;
          state:= "010";
        when "010"=>
          if inp_1 >= inp2 then
            B2 :='1';
            inp_a <= inp_1-inp2;
          else
            B2 :='0';
            inp_a <= inp_1;
          end if;
          sh <= '0'&inp2(9 downto 1);
          state := "011";
      end case;
    end if;
  end process;
end architecture con;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

```

when "011"=>
  if inp_a >=sh then
    B1:='1';
    inp_b <= inp_a-sh;

  else
    B1:='0';
    inp_b<= inp_a;
  end if;
  shh <="00"&inp2(9 downto 2);
  state := "100";
when "100"=>
  if inp_b >=shh then
    B0 :='1';
  else
    B0 :='0';
  end if;
  state := "101";
when "101"=>
  L <= B3&B2&B1&B0;
  state := "111";
when "111"=>
  tric_de <= '1';
  if delay = 2 then
    tric_de <= '0';
    delay := 0;
    state := "000";
  else
    delay := delay+1;
  end if;
when others =>
  state:="000";
end case;
end if;
end process;
end;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม STEPSIZE

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1164.ALL;
use ieee.std_logic_arith.all;
use ieee.std_logic_unsigned.all;
Entity stepsize is
port(stric,clk : in std_logic;
     L : in std_logic_vector(3 downto 0);
     tric_out : out std_logic;
     ss: out std_logic_vector(7 downto 0);
end stepsize;
Architecture size of stepsize is
  signal M :std_logic_vector(7 downto 0);
  signal sn :std_logic_vector(7 downto 0);
  signal buf_1:std_logic_vector(7 downto 0);
  signal Lo:std_logic_vector(3 downto 0);
  begin
  process(L,clk)
    variable state:std_logic_vector(2 downto 0) := "000";
    variable tric_p : integer range 0 to 2000 :=0;
    variable tric_pp : integer range 0 to 2000 :=0;
    variable delay : integer range 0 to 10 :=0;
    variable delayl : integer range 0 to 10 :=0;
  begin
  if clk'event and clk = '1' then
    if L(2)= '0' then
      M <= "11111111";
      tric_out <= '0';
    else
      tric_out <= '0';
      if L(1)= '1' then
        if L(0)= '1' then
          M <= "00001000";
        else
          M <= "00000110";
        end if;
      else
        if L(0)= '1' then
          M <= "00000100";
        else
          M <= "00000010";
        end if;
      end if;
    end if;
    case state is
    when "000" =>
      if stric = '1' then
        tric_p := tric_p+1;
        if tric_p = 1 then
          if L(2)= '0' then
            M <= "00000000";
            tric_out <= '0';
          end if;
          sn <= "00010000";
          ss <= "00010000";
          tric_out <= '0';
          state := "100";
        end if;
      end if;
    end case;
  end if;
  end process;
end architecture;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

```

else
    tric_out <= '0';
    state := "001";
end if;
    tric_out <= '0';
end if;
when "001"=>
    buf_1 <= sn+M;
    tric_out <= '0';
    state := "010";
when "010"=>
    sn <= buf_1;
    ss <= buf_1;
    tric_out <= '0';
    state := "110";
when "100"=>
    if delay = 3 then
        tric_out <= '1';
        state := "000";
        delay := 0;
    else
        tric_out <= '0';
        delay := delay+1;
    end if;
when "110"=>
    if delay1=3 then
        tric_out <= '1';
        state := "000";
        delay1 :=0;
    else
        tric_out <= '0';
        delay1 := delay1+1;
    end if;
    when others =>
        state := "000";
end case;
end if;
end process;
end size;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม DECODE

```

library ieee;
use ieee.std_logic_1164.ALL;
use ieee.std_logic_arith.all;
use ieee.std_logic_unsigned.all;
entity decode is
port(ss : in std_logic_vector(7 downto 0);
      L : in std_logic_vector(3 downto 0);
      clk, tric_de: in std_logic;
      tric_re : out std_logic;
      dd : out std_logic_vector(7 downto 0);
end decode;
Architecture cod of decode is
  signal s, st, st_1, st_2, st_3, d_1 : std_logic_vector(9 downto 0);
  signal d_2: std_logic_vector(7 downto 0);
begin
  process(ss, L, clk)
  variable state : std_logic_vector (3 downto 0) := "0000";
  variable delay : integer range 0 to 10;
  begin
    if clk'event and clk = '1' then
      case state is
        when "0000" =>
          tric_re <= '0';
          if tric_de = '1' then
            s <= ss&"00";
            state := "0001";
          end if;
        when "0001" =>
          if L(2) = '1' then
            st <= s;
          else
            st <= "0000000000";
          end if;
          state := "0010";
        when "0010" =>
          if L(1) = '1' then
            st_1 <= "0"&s(9 downto 1);
          else
            st_1 <= "0000000000";
          end if;
          state := "0011";
        when "0011" =>
          if L(0) = '1' then
            st_2 <= "00"&s(9 downto 2);
          else
            st_2 <= "0000000000";
          end if;
          state := "0110";
        when "0110" =>
          st_3 <= "000"& s(9 downto 3);
          state := "0100";
        when "0100" =>
          d_1 <= st+st_1+st_2+st_3;
          state := "0101";
      end case;
    end if;
  end process;
end cod;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

```

when "0101"=>
    d_2<= d_2(9 downto 2);
    state:= "1000";
when "1000"=>
    if L(3)='1' then
        dd <= (d_2 nor "00000000")+ '1';
    else
        dd <= d_2;
    end if;
    if delay = 5 then
        state := "0111";
        delay := 0 ;
    else
        delay := delay+1;
    end if;
when "0111"=>
    tric_re <= '1';
    state := "0000";
when others =>
    state := "0000";
end case;
end if;
end process;
end cod;

```


เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรแกรม RECOVER

```

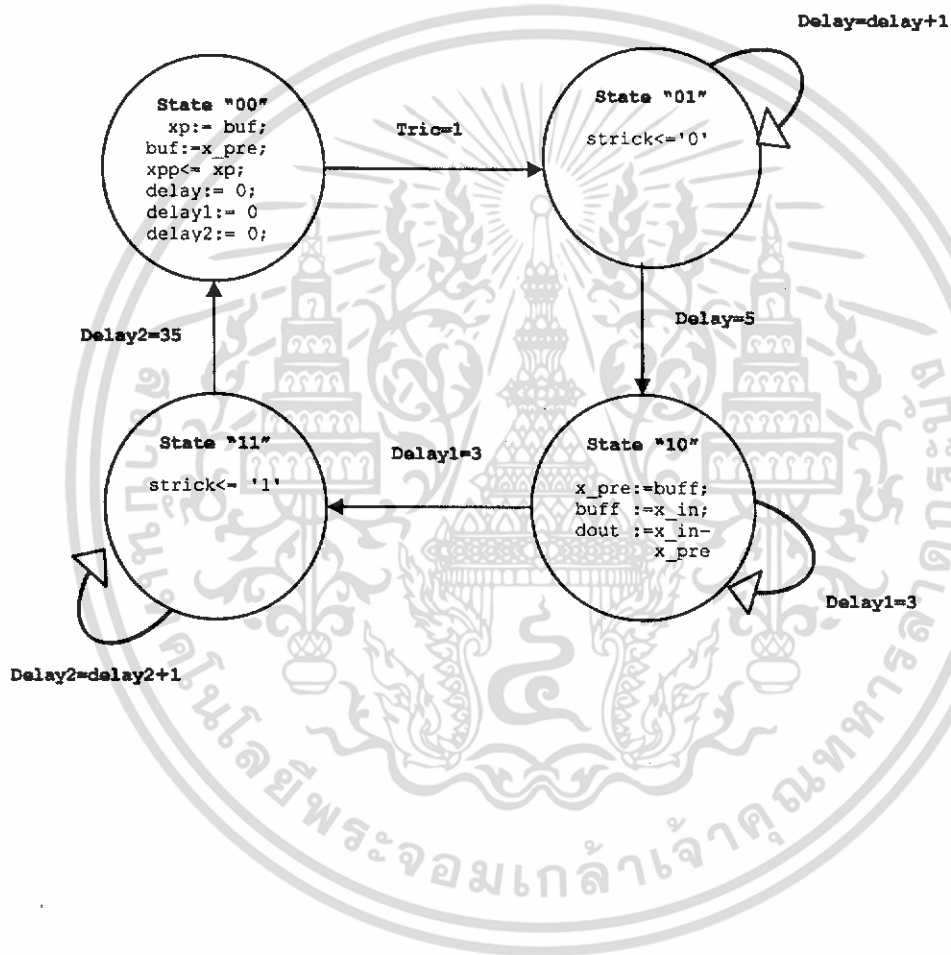
library ieee;
use ieee.std_logic_1164.ALL;
uieee.std_logic_arith.all;
use ieee.std_logic_unsigned.all;
entity recover is
port( xpp : in std_logic_vector(7 downto 0);
      dd : in std_logic_vector(7 downto 0);
      tric_re,clk : in std_logic;
      tric_ser : out std_logic;
      recov : out std_logic_vector(7 downto 0));
end recover;
Architecture rtl of recover is
    signal d_l: std_logic_vector(7 downto 0);
    signal x_p: std_logic_vector(7 downto 0);
begin
    process(xpp,dd,tric_re,clk)
        variable state : std_logic_vector(1 downto
0):="00";
        variable delay : integer range 0 to 20;
    begin
        if clk'event and clk = '1' then
            case state is
                when "00" =>
                    tric_ser <= '0';
                    if tric_re = '1' then
                        d_l <= dd;
                        x_p <= xpp;
                        state := "01";
                    end if;
                when "01" =>
                    recov <= d_l+x_p;
                    if delay = 7 then
                        state := "10";
                    else
                        delay := delay+1 ;
                    end if;
                when "10" =>
                    tric_ser <= '1';
                    state :="00";
                when others =>
                    state := "00";
            end case;
        end if;
    end process;
end rtl;

```

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

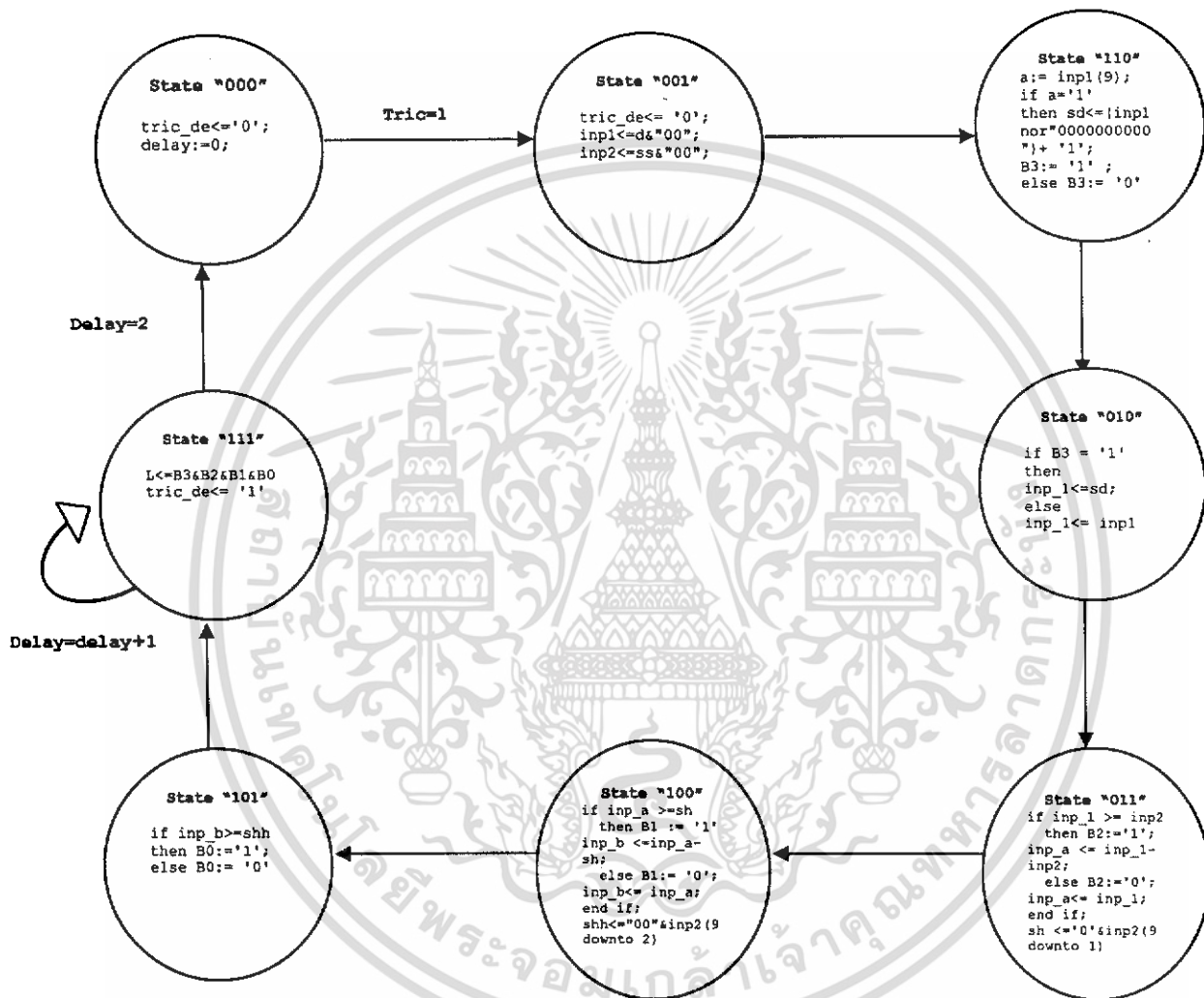
State diagram

State diagram ของวงจรผลต่างและค่าสัญญาณก่อนหน้า

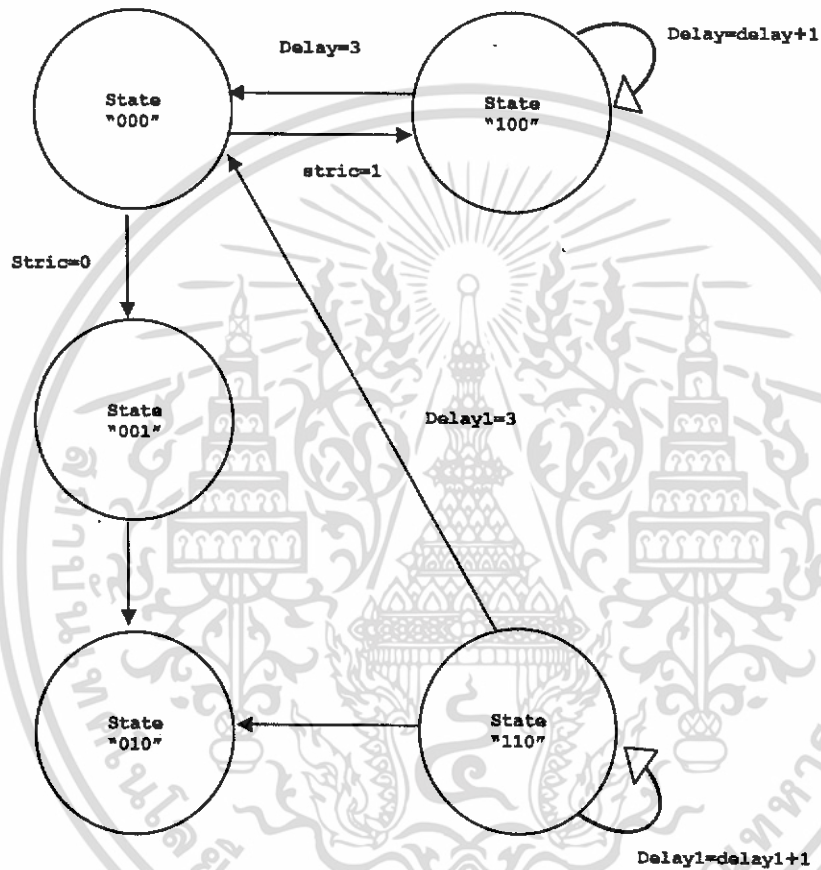
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

State diagram ของวงรีเข้ารหัส

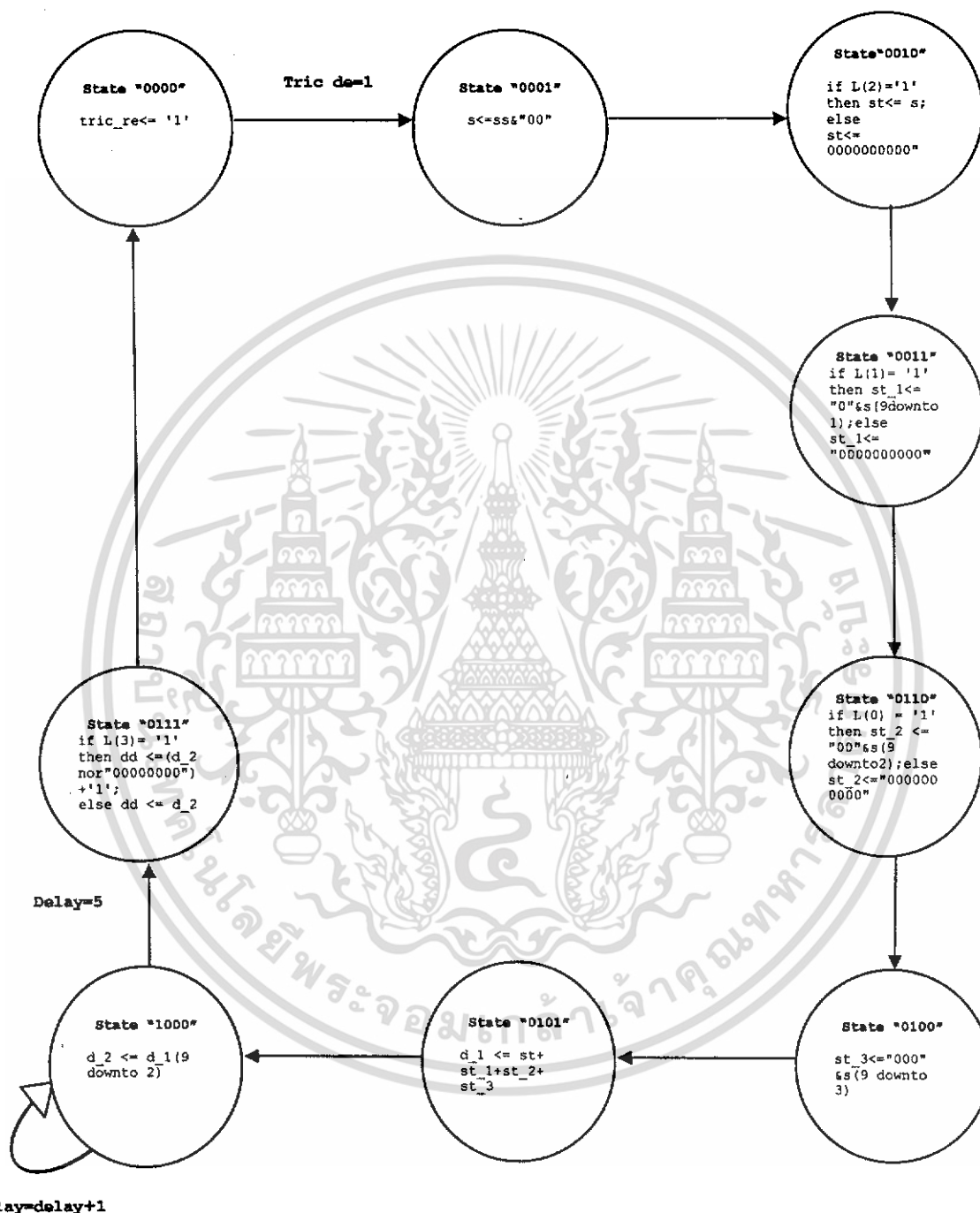
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

State diagram ของวงจรระดับสัญญาณ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

State diagram ของวงจรถอดรหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้